

บทที่ 3

การถอดพยางค์ในภาษาอิตาลีและฝรั่งเศสเป็นไทย

สมัยรัชกาลที่ 3-7

ในการวิเคราะห์การเขียนทับศัพท์คำที่เป็นชื่อเฉพาะในภาษาอิตาลีและฝรั่งเศสเป็นไทยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 7 ผู้วิจัยพิจารณาจากข้อมูลทั้งหมด พบว่าในการเขียนทับศัพท์นี้ มีเรื่องหลักที่ต้องพิจารณา 2 เรื่องใหญ่ คือ การถอดพยางค์ในคำ และการถอดตัวอักษร ในบทนี้จะกล่าวถึงการวิเคราะห์การถอดพยางค์เท่านั้น ส่วนการวิเคราะห์การถอดตัวอักษรจะกล่าวถึงในบทที่ 4 ต่อไป

สำหรับการถอดพยางค์ในคำ ผู้วิจัยพบว่ามีประเด็นที่เกี่ยวข้องอยู่ 2 ประเด็น คือ เรื่องจำนวนพยางค์ และเรื่องโครงสร้างพยางค์ ดังจะกล่าวถึงในรายละเอียดต่อไปนี้

1. จำนวนพยางค์

โดยปกติ คำในภาษาต่างๆ จะประกอบด้วยพยางค์จำนวนตั้งแต่ 1 พยางค์ขึ้นไป จำนวนพยางค์ที่พบในคำแต่ละภาษาอาจเท่าหรือไม่เท่ากันก็ได้ จากการเขียนทับศัพท์คำภาษาอิตาลีและฝรั่งเศส ผู้วิจัยพบว่า การถอดจำนวนพยางค์ในคำมีอยู่ 2 ลักษณะ ดังนี้

1.1 จำนวนพยางค์เท่าเดิม เป็นลักษณะการถอดพยางค์ที่จำนวนพยางค์ใน ภาษาไทยตรงกับจำนวนพยางค์ในภาษาเดิม

1.2 จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม เป็นลักษณะการถอดพยางค์ที่จำนวนพยางค์ใน ภาษาไทยไม่ตรงกับจำนวนพยางค์ในภาษาเดิม พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงจำนวนพยางค์เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1.2.1 จำนวนพยางค์ลดลง คือ การถอดพยางค์ในลักษณะที่รูปคำที่ถอดเป็นภาษาไทยแล้วมีจำนวนพยางค์น้อยลงกว่าคำในภาษาเดิม ลักษณะดังกล่าวนี้เกิดขึ้นจาก

ก. การตัดพยางค์ (ดู หน้า 4)

ข. การรวบพยางค์ (ดู หน้า 4)

1.2.2 จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น คือ การถอดพยางค์ในลักษณะที่รูปคำที่ถอดเป็นภาษาไทยแล้วมีจำนวนพยางค์มากกว่าคำในภาษาเดิม

2. โครงสร้างพยางค์

โดยปกติ โครงสร้างพยางค์ในคำในภาษาต่างๆ จะประกอบด้วยสระและพยัญชนะ สระเป็นแกนของพยางค์ทำให้พยางค์สามารถออกเสียงได้ ส่วนพยัญชนะอาจเกิดหรือไม่ก็ได้ หากเกิดก็อาจปรากฏในตำแหน่งต้นพยางค์ หรือท้ายพยางค์ หรืออาจปรากฏทั้งต้นและท้ายพยางค์ก็ได้ ด้วยเหตุนี้โครงสร้างพยางค์จึงอาจเป็น v, cv, vc, cvc, ccv, ccvc, ccvcc ฯลฯ ภาษาต่างๆอาจแสดงโครงสร้างพยางค์ที่เหมือนหรือแตกต่างกันไปได้ โครงสร้างพยางค์ตามที่กล่าวมานี้เป็นโครงสร้างทางเสียง วิธีการแสดงโครงสร้างพยางค์ด้วยตัว c ซึ่งแทนเสียงพยัญชนะ และ v ซึ่งแทนเสียงสระ และการเรียงลำดับสัญลักษณ์ c และ v ในโครง

c ซึ่งแทนเสียงพยัญชนะ และ v ซึ่งแทนเสียงสระ และการเรียงลำดับสัญลักษณ์ c และ v ในโครงสร้างพยางค์ เป็นวิธีการที่ยอมรับกันทางภาษาศาสตร์ วิธีการดังกล่าว อาจแตกต่างไปจากการเขียนตัวอักษรในระบบการเขียนของภาษาต่างๆ ได้ เช่น ในภาษาไทย คำว่า "ที่" มีโครงสร้างพยางค์ที่แสดงด้วย c และ v เป็น cv แต่ในเวลาเขียนในระบบการเขียนภาษาไทย "ท" ซึ่งเทียบได้กับ c มีสระ "ี" ซึ่งเทียบได้กับ v อยู่เหนือตัวอักษร "ท" แทนที่จะอยู่เรียงตามหลังเหมือนในโครงสร้าง cv ในการกล่าวถึงโครงสร้าง พยางค์ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การถอดอักษรในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะใช้โครงสร้างพยางค์เพื่อหมายถึงโครงสร้างทางเสียงโดยไม่คำนึงว่าตัวเขียนจะเป็นอย่างไร เพราะในคำต่างๆ แม้ว่าจะมีรูปเขียนที่มีการเรียงลำดับตัวอักษร พยัญชนะและสระแตกต่างกันในสองภาษา แต่ก็สามารถเทียบโครงสร้างทางเสียงกันได้ ตัวอย่างเช่น <Medici> ซึ่งเป็นคำภาษาอิตาลี มีโครงสร้างพยางค์เป็น cv.cv.cv เมื่อเขียนเป็นภาษาอิตาลี แสดงด้วยรูปเขียนที่เรียงตัวสัญลักษณ์ตรงกับโครงสร้างพยางค์ แต่เมื่อเขียนเป็นภาษาไทย คือ <เมดิซี> มีรูปเขียนที่เรียงตัวสัญลักษณ์ไม่ตรงกับโครงสร้างพยางค์ ทั้งนี้เนื่องมาจากอักษรวิเศษของแต่ละภาษานั้นเอง อย่างไรก็ตาม คำนี้ในทั้งสองภาษาถือว่ามีโครงสร้างพยางค์เหมือนกัน

ในการเขียนทับศัพท์คำที่เป็นชื่อเฉพาะในภาษาอิตาลีและฝรั่งเศสเป็นภาษาไทย สมัยรัชกาลที่ 3-7 ผู้วิจัยพบว่า มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของโครงสร้างพยางค์ใน 2 ลักษณะ คือ

21. *ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์* กล่าวคือ ในการเขียนทับศัพท์ การถอดพยางค์มีโครงสร้างในภาษาไทยตรงกับโครงสร้างในภาษาเดิม เช่น พยางค์ในภาษาเดิมมีโครงสร้างเป็น cvc เมื่อถอดเป็นภาษาไทยก็ยังมีโครงสร้างพยางค์เป็น cvc เช่นเดียวกับในภาษาเดิม

22. *มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์* กล่าวคือ ในการเขียน ทับศัพท์ การถอดพยางค์มีโครงสร้างในภาษาไทยไม่ตรงกับโครงสร้างในภาษาเดิม เช่น พยางค์ในภาษาเดิมมีโครงสร้างเป็น cvc เมื่อถอดเป็นภาษาไทย โครงสร้างพยางค์เปลี่ยนเป็น cv

ในการถอดพยางค์ในคำจากภาษาอิตาลีและฝรั่งเศส พบว่าเรื่องจำนวนพยางค์ และโครงสร้างพยางค์จะมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจำนวนพยางค์ โครงสร้างพยางค์ก็จะเปลี่ยนแปลงควบคู่กันไปด้วย ดังนั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์การถอดพยางค์ในแต่ละภาษา ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเรื่องจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์พร้อมกัน โดยจะกล่าวถึงระบบพยางค์โดยทั่วไปของแต่ละภาษาก่อน จากนั้นจึงเสนอผลการวิเคราะห์ในแต่ละสมัย ดังจะอธิบายใน รายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ภาษาอิตาลี

3.1.1 ระบบพยางค์ในภาษาอิตาลี

คำในภาษาอิตาลี ปกติจะประกอบด้วยพยางค์จำนวนตั้งแต่ 1 ถึง 5 พยางค์ พยางค์จะกำหนดตามเสียงสระในคำ เสียงสระเหล่านี้อาจแทนด้วยรูปสระ เดี่ยวหรือสระผสมแบบ 2 ตัวหรือ 3 ตัว ประกอบกันก็ได้ และคำในภาษาอิตาลีส่วนใหญ่จะมีโครงสร้างพยางค์ในคำเป็นพยางค์เปิด คือ V, CV หรือ CVV เช่น <Italia> (V.CV CV), <Trevi> (CCV CV)

สำหรับคำที่ประกอบด้วยพยางค์จำนวนมากกว่า 1 พยางค์ขึ้นไป จะมีพยางค์หนึ่งที่ลงเสียงหนักกว่าพยางค์อื่นๆเสมอ การลงเสียงหนักในคำที่มีหลายพยางค์ในภาษาอิตาลีนั้น โดยทั่วไปจะพบในพยางค์ก่อนสุดท้าย เช่น <Ferraro> อย่างไรก็ตาม ก็มีคำหลายพยางค์ที่มีการลงเสียงหนักในพยางค์อื่นๆ อีกด้วย เช่น <Sabato>

จากข้อมูล การถอดพยางค์ในคำจากภาษาอิตาลีเป็นภาษาไทย จะมีการเปลี่ยนแปลงในทั้งจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ ซึ่งจะกล่าวในรายละเอียดตามสมัยต่างๆ ดังนี้

3.1.2 การถอดพยางค์ในภาษาอิตาลี

สมัยรัชกาลที่ 3

ในสมัยรัชกาลที่ 3 นี้ การถอดพยางค์ในคำภาษาอิตาลีมีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ และการเปลี่ยนแปลงในทั้ง 2 ลักษณะ มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงทั้ง 2 ด้านควบคู่กันไป โดยจะจำแนกตามการถอดจำนวนพยางค์เป็นหลัก คือ จำนวนพยางค์เท่าเดิม และ จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม

ก. จำนวนพยางค์เท่าเดิม

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาอิตาลีสมัยรัชกาลที่ 3 ที่มีจำนวนพยางค์เท่าเดิมนั้น มีทั้งที่ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ ดังนี้คือ

1) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ เป็นลักษณะที่ปรากฏกับคำส่วนใหญ่ในข้อมูลสมัยรัชกาลที่ 3 เช่น "Italia" มีโครงสร้างพยางค์ในคำเป็น "V CV CV" เมื่อถอดเป็นภาษาไทย คือ "อิตาลี, อิตาลี" ก็ยังมีโครงสร้างพยางค์เป็น "V CV CV" เหมือนกับคำในภาษาเดิม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในสมัยรัชกาลที่ 3 ผู้ถอดเสียงซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ จะถอดพยางค์ได้ถูกต้องตรงตามคำเดิมมากที่สุด

2) มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ จากข้อมูลปรากฏลักษณะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์เป็น 2 แบบ คือ การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด และ การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด แต่ละลักษณะจะพบเพียง 1 ตัวอย่างเท่านั้น ดังนี้

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

<Vissuvio> เขียนเป็น <วีซูเวียว>

จะเห็นได้ว่า พยางค์แรกของคำมี "s" เป็นตัวสะกด และพยางค์ที่สองก็มีพยัญชนะตัวเดียวกันคือ "s" เป็นพยัญชนะต้น ทำให้เกิดพยัญชนะตัวเดียวกันเกิดเรียงกัน ผู้ถอดเสียงซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ ก็จะถอดเฉพาะพยัญชนะต้นของพยางค์หลังเท่านั้น

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

<Sabato> เขียนเป็น <ซบอดโต>

จากคำนี้ซึ่งพยางค์ที่สองเป็นพยางค์เปิดไม่มีพยัญชนะสะกด และพยางค์ที่สามมีพยัญชนะต้นเป็น "t" ผู้ถอดเสียงชาวต่างประเทศจะถอด "t" เป็นตัวสะกดในพยางค์ที่สองทำให้เป็นพยางค์ปิด และพยางค์ที่สามก็ยังคงถอดพยัญชนะต้น "t" ด้วย

ข) จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม ปรากฏเพียงลักษณะเดียว ดังนี้

จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาอิตาลี สมัยรัชกาลที่ 3 ที่มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น ปรากฏเพียงลักษณะเดียว คือ การถอดพยางค์เพิ่มที่หลังพยัญชนะสะกด และมีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ในคำด้วย คือ เปลี่ยนจากพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด ซึ่งพบจากตัวอย่างจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น

ตัวอย่าง การถอดพยางค์เพิ่มที่หลังพยัญชนะสะกด

<Coisica>   เขียนเป็น   <ไกระสิกา>

<Vistula>   เขียนเป็น   <วีสะตุลา>

จากข้อมูลทั้งสองคำซึ่งเป็นคำสามพยางค์ จะพบว่า พยางค์แรกของคำเป็นพยางค์ที่มีตัวสะกด และผู้ถอดเสียงชาวต่างประเทศจะเพิ่มสระ "ะ" เข้าไปที่หลังพยางค์แรก แล้วแปลงพยัญชนะสะกดของพยางค์แรกมาเป็นพยัญชนะต้นของ "ะ" ที่เพิ่มเข้ามา จึงทำให้มีจำนวน พยางค์เพิ่มขึ้น และพยางค์แรกก็กลายเป็นพยางค์เปิดไม่มีพยัญชนะสะกด

สรุปได้ว่า การถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลี สมัยรัชกาลที่ 3 จะมีความถูกต้องในอัตราสูงมาก ทั้งในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในการถอดพยางค์จะพบว่ามีน้อยมาก กล่าวคือ ในด้านจำนวนพยางค์มีเพียงการถอดจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้นในคำเพียง 2 คำ และในด้านการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ก็จะพบว่าปรากฏเพียงลักษณะการถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด และ การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดซึ่งพบจากคำเพียง 1 คำ และ 3 คำตามลำดับ

สมัยรัชกาลที่ 4

ในสมัยรัชกาลที่ 4 นี้ การถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลี มีการเปลี่ยนแปลงในทั้งจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ โดยจำแนกตามการถอดจำนวนพยางค์ได้เป็น 2 ลักษณะ คือ จำนวนพยางค์เท่าเดิม และจำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม

ก. จำนวนพยางค์เท่าเดิม

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาอิตาลี สมัยรัชกาลที่ 4 ที่มีจำนวนพยางค์เท่าเดิมนั้น มีทั้งที่ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ ดังนี้คือ

1) **ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์** เป็นลักษณะที่ปรากฏกับ คำส่วนใหญ่ในข้อมูลสมัยรัชกาลที่ 4 เช่น "Apostolo" มีโครงสร้างพยางค์ในคำเป็น V CVC.CV.CV เมื่อถอดเป็นภาษาไทย คือ "อโปศตอลอ" ก็ยังคงมีโครงสร้างพยางค์เป็น V.CVC CV CV เหมือนกับคำในภาษาเดิม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในสมัยรัชกาลที่ 4 ผู้ถอดเสียงซึ่งเป็นคนไทยจะถอดพยางค์ได้ถูกต้องตรงตามคำเดิมมากที่สุด

2) มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ จากข้อมูล ปรากฏลักษณะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์เพียงแบบเดียว คือ การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด และพบตัวอย่างเพียง 1 คำเท่านั้น

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

<Maffei> เขียนเป็น <มะเฟื้อ>

จะเห็นได้ว่าในคำนี้ พยางค์แรกมี "r" เป็นตัวสะกด และพยางค์ที่สองมี "r" เป็นพยัญชนะต้น ซึ่งเป็นพยัญชนะตัวเดียวกันอยู่เรียงกัน ผู้ถอดเสียงคนไทยก็จะถอดเฉพาะพยัญชนะต้นของพยางค์หลังเท่านั้น

นอกจากนี้ ยังปรากฏกับพยางค์ที่สระเป็น "e" อยู่หน้าพยัญชนะสะกด "r" โดยผู้ถอดเสียงจะถอด "r" เป็น "ร" ซึ่งภาษาไทยถือว่าไม่ออกเสียง ทำให้พยางค์ที่ถอดออกมากลายเป็นพยางค์เปิด ลักษณะดังกล่าวนี้ เสียงในพยางค์ที่ถอดออกมาจะไม่ตรงกับพยางค์เดิมในภาษาอิตาลี แต่จะเห็นว่าสามารถเทียบรูป "ร" กับ "r" ได้ตามรูปเขียน

<Alberto> เขียนเป็น <อันเบอร์โต>

ข. จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม ปรากฏเพียงลักษณะเดียว ดังนี้

จำนวนพยางค์ลดลง

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาอิตาลี สมัยรัชกาลที่ 4 ที่มีจำนวนพยางค์ลดลงนี้ เกิดจากลักษณะเดียว คือ การตัดพยางค์ ซึ่งเป็นการตัดพยางค์สุดท้ายของคำสามพยางค์ออก และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ในพยางค์แรกของคำ พบเพียงตัวอย่างเดียวเท่านั้น

ตัวอย่าง

<Coiscca> เขียนเป็น <กระสะ>

จะเห็นได้จากคำ "Coiscca" ว่า ผู้ถอดเสียงคนไทยจะตัดพยางค์สุดท้ายของคำออกไป และในพยางค์แรกก็จะย้ายตัวพยัญชนะสะกด "r" ไปไว้ในตำแหน่งต้นพยางค์รวมกับตัวพยัญชนะต้นเดิม คือ "c" ทำให้พยางค์แรกซึ่งเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเปลี่ยนเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด และมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรควบกล้ำ รวมทั้งจำนวนพยางค์ในคำก็ลดลงด้วย

สรุปได้ว่า การถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลี สมัยรัชกาลที่ 4 ก็ยังคงมีความถูกต้องในอัตราสูงเช่นเดียวกับสมัยรัชกาลที่ 3 ทั้งในด้านจำนวนพยางค์ และโครงสร้างพยางค์ กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงในด้านจำนวนพยางค์ มีเพียงการถอดจำนวนพยางค์ลดลงโดยการตัดพยางค์ ซึ่งปรากฏเพียงคำเดียว ส่วนในด้านโครงสร้างพยางค์ก็มีเพียงการเปลี่ยนจากพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด ซึ่งพบจากคำเพียง 2 คำ และการเปลี่ยนจากพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียวเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำ ซึ่งพบเพียงตัวอย่างเดียวเท่านั้น นับได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์สมัยรัชกาลที่ 4 เกิดขึ้นน้อยมาก

สมัยรัชกาลที่ 5

ในสมัยรัชกาลที่ 5 การถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาเลียน มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ และการเปลี่ยนแปลงในด้านการถอดพยางค์ในสมัยนี้จะปรากฏมากและหลากหลายลักษณะกว่าในสมัยอื่นๆ การถอดพยางค์ในสมัยรัชกาลที่ 5 อาจจำแนก ตามลักษณะการถอดจำนวนพยางค์ ได้เป็น 2 ลักษณะ คือ จำนวนพยางค์เท่าเดิม และจำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม

ก. จำนวนพยางค์เท่าเดิม

ในการถอดจำนวนพยางค์ของคำในภาษาอิตาเลียน ในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่มีจำนวน พยางค์เท่าเดิม มีทั้งที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างพยางค์ และมีการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้าง พยางค์ ดังนี้คือ

1) **ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์** เป็นลักษณะที่ปรากฏกับคำส่วนใหญ่ในข้อมูลสมัยรัชกาลที่ 5 เช่น "Medici" มีลักษณะโครงสร้างพยางค์ในคำเป็น CV.CV.CV เมื่อถอดเป็นภาษาไทยคือ "เมดิชี" ก็ยังคงมีโครงสร้างพยางค์เป็น CV.CV.CV เหมือนในภาษาเดิม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ถอดเสียงในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งมีทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศ จะถอดพยางค์ได้ถูกต้องตรงตามคำเดิมมากที่สุด

2) **มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์** จากข้อมูลปรากฏลักษณะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์เป็น 2 แบบ ได้แก่ การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด และ การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด ซึ่งแต่ละลักษณะจะปรากฏในคำหลายคำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

<Tornelli>	เขียนเป็น	<ตอร์เนลลี>
<Maffei>	เขียนเป็น	<มเฟอี่>

จะเห็นได้จากคำข้างบนนี้ว่า เมื่อพยัญชนะสะกดในพยางค์ข้างหน้าเป็นอักษรตัวเดียวกับพยัญชนะต้นในพยางค์หลัง ผู้ถอดเสียงคนไทยจะถอดเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นของพยางค์หลังเท่านั้น

นอกจากนี้ยังปรากฏในพยางค์ที่ตัวสะกดเป็น "i" บางพยางค์ ผู้ถอดเสียงทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศจะไม่ถอด "i" ในตำแหน่งสะกดดังกล่าว

ตัวอย่าง

<Carlo>	เขียนเป็น	<คาโล>
<Ferdinando>	เขียนเป็น	<เฟอดินันโด>
<Qite>	เขียนเป็น	<อืด>
<Coisca>	เขียนเป็น	<คอซิกา>
<Adorno>	เขียนเป็น	<อาดอโน>

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

<Michelangelo>	เขียนเป็น	<มิคคะลันเยโล>
<Genova>	เขียนเป็น	<เจ็นโนวา>

<Palatino>	เขียนเป็น	<ประวัติน>
<Civitavecchia>	เขียนเป็น	<ซิวิตาเวกเชีย>

จากคำเหล่านี้ จะพบว่า ผู้ถอดเสียงทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศจะถอดพยางค์เปิดซึ่งอยู่หน้าพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นเป็น "n t และ ch" โดยเพิ่มตัวสะกดที่มีเสียงเดียวหรือใกล้เคียงกับเสียงของพยัญชนะต้นในพยางค์หลัง ทำให้พยางค์หน้าที่เป็นพยางค์เปิดเปลี่ยนเป็นพยางค์ปิดมีพยัญชนะสะกด ส่วนพยางค์หลังก็ยังคงถอดตัวพยัญชนะต้นตามเดิม

นอกจากนี้ ยังปรากฏในคำหลายพยางค์ที่พยางค์หนึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นกลุ่มตัวอักษรเรียงกัน 2-3 ตัว และอยู่หลังพยางค์เปิดไม่มีตัวสะกด โดยผู้ถอดเสียงคนไทยจะแยกตัวอักษรตัวแรกของกลุ่มตัวอักษรดังกล่าวมาเป็นพยัญชนะสะกดของพยางค์เปิดที่อยู่ข้างหน้า ทำให้กลายเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดดังตัวอย่างต่อไปนี้

<Romagna>	เขียนเป็น	<โรมักนา>
<Brescia>	เขียนเป็น	<เบรสเชีย>
<Paglia>	เขียนเป็น	<ปากเลีย>

ข. จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ จำนวนพยางค์ลดลง และ จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น ดังนี้

จำนวนพยางค์ลดลง

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาอิตาลีในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่มีจำนวนพยางค์ลดลงนี้ เกิดจากลักษณะ 2 ประการ คือ การตัดพยางค์ และการรวบพยางค์

ก) การตัดพยางค์

จากข้อมูลปรากฏใน 2 ลักษณะ คือ การตัดพยางค์สุดท้ายของคำออกไปโดยไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ที่อยู่ข้างหน้า และการตัดพยางค์สุดท้ายออกไปโดยเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ข้างหน้า

ตัวอย่าง การตัดพยางค์สุดท้ายออกไปโดยไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ข้างหน้า

<Signoze>	เขียนเป็น	<ซินยอ>
-----------	-----------	---------

จะเห็นได้ว่า พยางค์สุดท้ายของคำจะถูกตัดออกไป และพยางค์อื่นๆก็ยังคงไว้ตามเดิมโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ลักษณะนี้ปรากฏเพียงคำเดียว

ลักษณะอีกประการหนึ่ง ก็คือ ผู้ถอดเสียงจะตัดพยางค์สุดท้ายของคำ แต่จะแปลงพยัญชนะต้นของพยางค์สุดท้ายนั้นมาเป็นพยัญชนะสะกดที่มีกรันตีในพยางค์ข้างหน้า ซึ่งจะต่างจากลักษณะที่ปรากฏในตัวอย่างข้างบน อย่างไรก็ตาม โครงสร้างพยางค์ข้างหน้านั้นก็ได้เปลี่ยนแปลงไป ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

<Campomilitare>	เขียนเป็น	<คัมโปมิลิตเร>
<Lie>	เขียนเป็น	<เลีย>

ตัวอย่าง การตัดพยางค์สุดท้ายออกไปโดยเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ข้างหน้า

<Adige> เขียนเป็น <อาดิจ>

<Campanile> เขียนเป็น <คำปะนิษ>

จากตัวอย่างข้างบนนี้ จะเห็นว่า พยางค์สุดท้ายของคำซึ่งสระเป็น 'e' ไม่มีตัวสะกดจะถูกตัดออกไป และพยัญชนะหน้า 'e' จะกลายมาเป็นตัวสะกดในพยางค์ข้างหน้า ทำให้พยางค์ข้างหน้าซึ่งไม่มีตัวสะกดกลายเป็นพยางค์ที่มีตัวสะกด และจำนวนพยางค์ในคำก็ลดลง

ข) การรวมพยางค์

จากข้อมูลในลักษณะแรกเป็นการรวมพยางค์ 2 พยางค์ในคำสี่พยางค์เข้าเป็นพยางค์เดียว โดยมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ที่อยู่ข้างหน้าด้วย

ตัวอย่าง การรวมพยางค์ที่สองและที่สามเข้าด้วยกัน

<Campamile> เขียนเป็น <คัมปนเล>

จะเห็นได้ว่าพยางค์ที่สองและพยางค์ที่สามถูกรวมกัน และพยัญชนะต้นของพยางค์ที่สามกลายเป็นตัวสะกดของพยางค์ที่สองที่เกิดขึ้นใหม่ ทำให้พยางค์ที่สองที่เดิมเป็นพยางค์เปิดไม่มีตัวสะกด เกิดเป็นพยางค์ปิด

สำหรับลักษณะอีกประการหนึ่ง เป็นการรวมสระของพยางค์สองพยางค์เข้าด้วยกัน โดยสระในพยางค์หน้าเป็น 'e' สระพยางค์หลังเป็น 'o' อยู่เรียงติดกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<Museo> เขียนเป็น <มิวเซีย>

<Leo> เขียนเป็น <เลียว>

จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาอิตาเลียน สมัยรัชกาลที่ 5 ที่มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้นนี้ ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ การถอดพยางค์เพิ่มที่หลังพยัญชนะสะกด และการถอดพยางค์เพิ่มที่พยัญชนะต้น ซึ่งทั้งสองลักษณะจะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ควบคู่กันไปด้วย การเพิ่มพยางค์ทั้งสองลักษณะจะปรากฏในคำหลายคำ ดังนี้

ตัวอย่าง การถอดพยางค์เพิ่มที่หลังพยัญชนะสะกด

<Alberto> เขียนเป็น <อาละเบตโต>

<Ridolfi> เขียนเป็น <ริดอละฟี>

<Cortona> เขียนเป็น <คอร์ระโตนา>

<Marghenta> เขียนเป็น <มาระเกริตา>

จากคำข้างต้นนี้ สระ 'e' จะถูกเพิ่มเข้าไปที่หลังตัวพยัญชนะสะกด 'l' หรือ 'r' ทำให้ 'le' หรือ 're' ดังกล่าวกลายเป็นพยัญชนะต้นของ 'e' ที่เพิ่มเข้ามา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีพยางค์เพิ่มขึ้น และพยางค์เดิมที่มีพยัญชนะสะกด 'l' หรือ 'r' ก็เปลี่ยนเป็นพยางค์เปิดไม่มีตัวสะกดด้วย

ตัวอย่าง การเพิ่มพยางค์ที่พยัญชนะต้น

<Chiani>	เขียนเป็น	<ชีอะรีนี, ชืออะรีนี>
<Gian>	เขียนเป็น	<กีอาน>
<Venicio>	เขียนเป็น	<วินิชิโอ>

จากคำเหล่านี้ จะเห็นได้ว่า เมื่อพยัญชนะต้นของพยางค์เป็นกลุ่มพยัญชนะ ผู้ถอดเสียงจะถอดพยัญชนะต้นดังกล่าวเป็นพยางค์ 1 พยางค์ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเกิดจากการที่ผู้ถอดเสียงซึ่งมีทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศเข้าใจผิดว่า กลุ่มตัวพยัญชนะต้นดังกล่าวซึ่งประกอบด้วยรูปพยัญชนะและสระเป็นพยางค์ในภาษาอิตาลี

นอกจากนี้ยังพบว่าปรากฏกับพยัญชนะต้นที่เป็นกลุ่มตัวอักษรควบกล้ำด้วย กล่าวคือ ผู้ถอดเสียงคนไทย จะแทรกสระ "ะ" เข้าไปหลังอักษรตัวแรกของพยัญชนะต้นควบกล้ำ ทำให้เกิดเป็นพยางค์เพิ่มขึ้นอีก 1 พยางค์ และแต่ละพยางค์ก็จะมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรตัวเดียวด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<Biblioteca>	เขียนเป็น	<บิอะลิโอเตกา>
<Andrea>	เขียนเป็น	<แอนดะเรีย>
<Tngona>	เขียนเป็น	<ตะริโกนา>

จะเห็นได้ว่า การถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลีในสมัยรัชกาลที่ 5 จะต่างไปจากสมัยอื่นๆ คือ แม้ว่าจะมีความถูกต้องในการถอดพยางค์ในอัตราสูง แต่ก็ปรากฏการเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์ ทั้งในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์มาก กล่าวคือ ในด้านจำนวนพยางค์พบว่ามีการถอดจำนวนพยางค์ลดลง และการถอดจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น ซึ่งปรากฏในคำหลายคำ ส่วนในด้านโครงสร้างพยางค์มีการเปลี่ยนแปลงใน 3 ลักษณะ ได้แก่ การเปลี่ยนจากพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด การเปลี่ยนจากพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด และการถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียว อาจกล่าวได้ว่า สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นสมัยที่การถอดพยางค์มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด

สมัยรัชกาลที่ 6

ในสมัยรัชกาลที่ 6 นี้ การถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลี มีการเปลี่ยนแปลงเฉพาะในเรื่องโครงสร้างพยางค์เท่านั้น ส่วนในเรื่องจำนวนพยางค์เป็นการถอดพยางค์ที่มีจำนวนเท่าเดิม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

จำนวนพยางค์เท่าเดิม

การถอดพยางค์ของคำในภาษาอิตาลีที่มีจำนวนพยางค์เท่าเดิมนี มีทั้งที่ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ ดังนี้คือ

1) *ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์* เป็นลักษณะที่ปรากฏกับคำส่วนใหญ่ในข้อมูลสมัยรัชกาลที่ 6 เช่น "San Marino" มีโครงสร้างพยางค์ในคำเป็น CVC. CV CV.CV เมื่อถอดเป็นภาษาไทยคือ "ซันมาริโน" ก็ยังคงมีโครงสร้างพยางค์เป็น CVC. CV.CV CV เหมือนกับคำในภาษาเดิม ซึ่ง

แสดงให้เห็นว่าในสมัยรัชกาลที่ 6 ผู้ถอดเสียงซึ่งมีเฉพาะคนไทย จะสามารถถอดพยางค์ได้ถูกต้องตรงตามคำเดิมมากที่สุด

2) มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ มี 2 ลักษณะ คือ การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด และ การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด แต่ละลักษณะจะปรากฏในคำจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

<Apollo> เขียนเป็น <แอ็โปโล>

จากตัวอย่าง พยางค์ที่สองมี "i" เป็นตัวสะกด และพยางค์ที่สามก็มีพยัญชนะตัวเดียวกันคือ "i" เป็นพยัญชนะต้น ทำให้เกิดพยัญชนะเดียวกันเกิดเรียงกัน ผู้ถอดเสียงซึ่งเป็นคนไทย ก็จะถอดเฉพาะพยัญชนะต้นของพยางค์หลังเท่านั้น

นอกจากนี้ ยังปรากฏในพยางค์ที่ตัวพยัญชนะสะกดเป็น "r" โดยผู้ถอดเสียงซึ่งเป็นคนไทย จะไม่ถอดเสียงของ "r" ในตำแหน่งพยัญชนะสะกดดังกล่าว

<Corsica> เขียนเป็น <คอซิกา และ กอร์สิกา>

<Carduci> เขียนเป็น <คาร์ดูซี>

จะเห็นได้ว่า การไม่ถอดเสียง "r" จะปรากฏเป็น 2 ลักษณะ ลักษณะแรกเป็นการไม่ถอดเป็นรูปใดๆ ส่วนลักษณะประการที่สอง เป็นการถอด "r" เป็น "ร" ซึ่งภาษาไทยจัดว่าไม่ออกเสียง อย่างไรก็ตาม รูป "ร" นี้ ก็แสดงให้เห็นว่า ถอดมาจาก "r" ในคำเดิม ดังนั้นแม้ว่าเสียงของพยางค์ที่ถอดมาในภาษาไทยจะไม่ตรงกับในภาษาอิตาลี แต่ก็สามารถเทียบตัวอักษรในพยางค์ระหว่างสองภาษาได้

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

<Apollo> เขียนเป็น <แอ็โปโล>

จากคำนี้ จะเห็นว่า ผู้ถอดเสียงคนไทยจะถอด "p" ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ที่สองเป็นตัวสะกดในพยางค์แรกที่เคยเป็นพยางค์เปิดด้วย ทำให้พยางค์แรกกลายเป็นพยางค์ปิด และพยางค์ที่สองก็ยังคงถอดพยัญชนะต้น "p" ด้วย

สรุปได้ว่า การถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลีในสมัยรัชกาลที่ 6 จะมีความเปลี่ยนแปลงน้อยกว่าสมัยอื่นๆ กล่าวคือ ในด้านจำนวนพยางค์ เป็นการถอดจำนวนพยางค์ตรงตามคำในภาษาเดิมในทุกๆ คำ ส่วนในด้านโครงสร้างพยางค์ พบว่ามีการเปลี่ยนแปลงแต่เกิดน้อยมาก ได้แก่ การเปลี่ยนจากพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด และการเปลี่ยนจากพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด ซึ่งพบจากคำเพียงจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น

สมัยรัชกาลที่ 7

ในสมัยรัชกาลที่ 7 การถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลี มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ ในเรื่องจำนวนพยางค์แยกได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ จำนวนพยางค์เท่าเดิม และจำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม

ก. จำนวนพยางค์เท่าเดิม

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาอิตาเลียน สมัยรัชกาลที่ 7 ที่มีจำนวนพยางค์เท่าเดิมนั้น มีทั้งที่ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ด้วย ดังนี้คือ

1) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ เป็นลักษณะที่ปรากฏกับคำส่วนใหญ่ในข้อมูลสมัยรัชกาลที่ 7 เช่น "Baiberno" มีโครงสร้างพยางค์ในคำเป็น CVC. CV.CV.CV เมื่อถอดเป็นภาษาไทย คือ "บาร์เบร์โน" ก็ยังคงมีโครงสร้างพยางค์เป็น CVC. CV.CV.CV เหมือนกับคำในภาษาเดิม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ในสมัยรัชกาลที่ 7 ผู้ถอดเสียงซึ่งมีเฉพาะคนไทยจะถอดพยางค์ได้ถูกต้องตรงตามคำเดิมมากที่สุด

2) มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ จากข้อมูลปรากฏลักษณะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์เป็น 2 ลักษณะ คือ การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด และการถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด แต่ละลักษณะจะปรากฏในคำหลายคำ ดังนี้

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

<Apollo>	เขียนเป็น	<อัปโปโล>
<Emmanuele>	เขียนเป็น	<เอมานูเอเล>

จะเห็นได้ว่า เมื่อพยัญชนะสะกดในพยางค์ข้างหน้าเป็นอักษรตัวเดียวกับพยัญชนะต้นของพยางค์หลัง ผู้ถอดเสียงคนไทยจะถอดเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นของพยางค์หลังเท่านั้น

และพบว่าปรากฏกับพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็น "r" บางพยางค์ โดยผู้ถอดเสียงคนไทยจะไม่ถอด "r" ในตำแหน่งพยัญชนะสะกดดังกล่าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<Salerno>	เขียนเป็น	<สาเลอโน, ซาเลอโน>
<Marghenta>	เขียนเป็น	<มาร์เกอริตา>

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

<Galileo>	เขียนเป็น	<แกลลิลิโอ>
<Bruno>	เขียนเป็น	<บรูโน>
<Apollo>	เขียนเป็น	<อัปโปโล>
<Bologna>	เขียนเป็น	<โบลอยยา, โบลอยยา>
<Caglian>	เขียนเป็น	<ออลยารี>

จากตัวอย่าง จะเห็นได้ว่า พยางค์ที่มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้ เป็นพยางค์เปิดที่ไม่มีตัวสะกด และอยู่หน้าพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษร "l m n p gn และ gli" โดยผู้ถอดเสียงคนไทยจะถอดตัวพยัญชนะต้นในพยางค์หลัง เป็นตัวสะกดในพยางค์ข้างหน้าด้วย ทำให้พยางค์ข้างหน้าที่ไม่มีตัวสะกดเปลี่ยนเป็นพยางค์ที่มีตัวสะกด ส่วนพยางค์หลังก็ยังคงถอดตัวพยัญชนะต้นตามเดิม

ข จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ จำนวนพยางค์ลดลง และ จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

จำนวนพยางค์ลดลง

การถอดพยางค์ของคำอิตาลีใน สมัยรัชกาลที่ 7 ที่มีจำนวนพยางค์ลดลงนี้ เกิดจากการตัดพยางค์สุดท้ายของคำหลายพยางค์ออกไป โดยเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ที่อยู่ข้างหน้าด้วย

ตัวอย่าง

<Ercole>	เขียนเป็น	<เออร์โกล>
<Belvedere>	เขียนเป็น	<เบ็ลเวเดอ>
<Trieste>	เขียนเป็น	<ตรีเอสตุ>

จากตัวอย่างข้างบนนี้ จะเห็นว่า พยางค์สุดท้ายของคำซึ่งสระเป็น "e" ไม่มีตัวสะกด จะถูกตัดออกไป. และพยัญชนะหน้า "e" จะกลายมาเป็นตัวสะกดในพยางค์ข้างหน้า ทำให้พยางค์ข้างหน้ากลายเป็นพยางค์ปิด และจำนวนพยางค์ในคำก็ลดลง

จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

การถอดพยางค์ของคำในภาษาอิตาลีใน สมัยรัชกาลที่ 7 ที่มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น เกิดจากการเพิ่มพยางค์ที่พยัญชนะต้น และทำให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ควบคู่กันไป ปรากฏในคำหลายคำ

ตัวอย่าง

<Giovanni>	เขียนเป็น	<จิโวนันนิ, อิโอวานัน>
<La Cminologia>	เขียนเป็น	<ลาคริมมิโนโลจือ>
<Maggior>	เขียนเป็น	<มาคจือโยเร>

เมื่อพยางค์มีพยัญชนะต้นซึ่งในภาษาอิตาลีถือว่าเป็นกลุ่มพยัญชนะ ผู้ถอดเสียงซึ่งเป็นคนไทย จะถอดพยัญชนะต้นดังกล่าวเป็นพยางค์ 1 พยางค์ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าน่าจะเกิดจากการที่ผู้ถอดเสียงเข้าใจผิดว่า กลุ่มตัวพยัญชนะต้นซึ่งประกอบด้วยรูปพยัญชนะและสระนี้เป็น 1 พยางค์ ไม่ใช่ 1 พยัญชนะ ดังนั้น รูปที่ถอดมาในภาษาไทย จึงไม่มีเสียงตรงกับในภาษาอิตาลี แต่หากพิจารณาตามตัวเขียน ก็จะได้เห็นว่า สามารถเทียบตัวอักษรในพยางค์กับคำเดิมที่เป็นภาษาอิตาลีได้

การถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลีใน สมัยรัชกาลที่ 7 จะมีลักษณะคล้ายกับสมัยรัชกาลที่ 5 คือ มีความถูกต้องในการถอดพยางค์ในอัตราสูง แต่ก็ปรากฏการเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์ทั้งในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ค่อนข้างมากเช่นกัน กล่าวคือ ในด้านจำนวนพยางค์พบว่ามีการถอดจำนวนพยางค์ลดลง และการถอดจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น ซึ่งแต่ละลักษณะก็ปรากฏในคำหลายคำ ส่วนในด้านโครงสร้างพยางค์มีการเปลี่ยนแปลงใน 2 ลักษณะ ได้แก่ การเปลี่ยนจากพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด และการเปลี่ยนจากพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด อาจกล่าวได้ว่า สมัยรัชกาลที่ 7 การถอดพยางค์มีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าองลงมาจกสมัยรัชกาลที่ 5

เมื่อพิจารณาลักษณะการถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลีทุกสมัยเปรียบเทียบกัน จะเห็นได้ว่า สมัยที่การถอดพยางค์มีการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด คือ สมัยรัชกาลที่ 6 ซึ่งเปลี่ยนแปลงเฉพาะ

โครงสร้างพยางค์เท่านั้น แต่ไม่เปลี่ยนจำนวนพยางค์ สมัยรัชกาลที่ 3 และ 4 เป็นสมัยที่การเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์ปรากฏมากกว่าสมัยรัชกาลที่ 6 คือ มีทั้งการเปลี่ยนแปลงในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ แต่ก็ยังปรากฏน้อยกว่าสมัยรัชกาลที่ 7 และสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งเป็นสมัยที่การเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์มีความหลากหลายมากที่สุด และปรากฏในคำเป็นจำนวนมากที่สุดเมื่อเทียบกับทุกๆสมัย.

3.2 ภาษาฝรั่งเศส

3.2.1 ระบบพยางค์ในภาษาฝรั่งเศส

คำในภาษาฝรั่งเศสปกติจะประกอบด้วยพยางค์จำนวนตั้งแต่ 1 ถึง 5 พยางค์ พยางค์จะกำหนดตามเสียงสระในคำ เสียงสระเหล่านี้อาจแทนด้วยรูปสระเดี่ยว หรือสระผสมแบบ 2 ตัว หรือ 3 ตัว ประกอบกันก็ได้ และคำในภาษาฝรั่งเศสจะมีโครงสร้างพยางค์ในคำได้ทั้งพยางค์เปิด คือ V, CV หรือ CCV, CCCV และพยางค์ปิด คือ VC, VCC, VCCC, CVC, CCVC, CCCVC, CCVCC, CCCVCC, CVCCC, CCVCCC เป็นต้น

พยางค์แต่ละพยางค์ในคำอาจลงเสียงหนักหรือไม่ก็ได้ พยางค์บางพยางค์อาจมีเครื่องหมายกำกับกับการออกเสียง (accents) ปรากฏอยู่บนตัวสระด้วยเพื่อแสดงให้เห็นว่าสระที่มีเครื่องหมายกำกับกับการออกเสียง (accents) ในพยางค์นั้น จะต้องออกเสียงแตกต่างไปจากสระที่ไม่มีเครื่องหมายกำกับออกเสียงปรากฏอยู่ด้วย

จากข้อมูล การถอดพยางค์ในคำจากภาษาฝรั่งเศสจะมีการเปลี่ยนแปลงในทั้งจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ ซึ่งจะกล่าวถึงในรายละเอียดตามสมัยต่างๆ ดังต่อไปนี้

3.2.2 การถอดพยางค์ในภาษาฝรั่งเศส

สมัยรัชกาลที่ 3

ในสมัยรัชกาลที่ 3 นี้ การถอดพยางค์จากคำในภาษาฝรั่งเศส มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ การเปลี่ยนแปลงในทั้ง 2 ลักษณะนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงควบคู่กันไป โดยจะจำแนกตามการถอดจำนวนพยางค์เป็นหลักคือ จำนวนพยางค์เท่าเดิม และจำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม

ก. จำนวนพยางค์เท่าเดิม

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 3 ที่มีจำนวนพยางค์เท่าเดิมนั้น มีทั้งที่ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ ดังนี้คือ

1) *ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์* เป็นลักษณะที่ปรากฏเป็นส่วนน้อยในข้อมูลสมัยรัชกาลที่ 3 โดยพบจากคำเพียง 3 คำ ได้แก่

<Calais> (cv cv)	เขียนเป็น	<กะเลีย> (cv cv)
<Pyré néés> (cv cv cv)	เขียนเป็น	<ปีเรเน> (cv cv cv)
<Philippe> (cv cvc)	เขียนเป็น	<ฟิลิป> (cv cvc)

2) มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ จากข้อมูลปรากฏลักษณะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์เป็น 2 แบบ คือ การลดพยัญชนะสะกดในพยางค์ และการถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

ตัวอย่าง การลดพยัญชนะสะกดในพยางค์ จำแนกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

(1) การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดหลายตัวเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดตัวเดียว พบเพียง 1 ตัวอย่าง คือ

<Bonaparte> เขียนเป็น <โบแนปาด>

จะเห็นได้ว่าพยางค์สุดท้ายมีตัวสะกด 2 ตัว คือ 'r' และ 't' ผู้ถอดเสียงซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ จะถอดเฉพาะพยัญชนะสะกดตัวที่สอง คือ 't' เท่านั้น

(2) การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด พบเพียงหนึ่ง ตัวอย่าง เท่านั้น ได้แก่

<Marseille> เขียนเป็น <มาแซน, มาเซล>

จะเห็นได้ว่า ในพยางค์แรกซึ่งมี 'r' เป็นตัวพยัญชนะสะกด ผู้ถอดเสียงทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศจะไม่ถอด 'r' ในตำแหน่งดังกล่าว

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

<Français> เขียนเป็น <ฝรั่งเศส, ฝรั่งเศส>

<Francois> เขียนเป็น <ฟรันเศิส, ฟรันเศิส>

พยางค์ที่มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้ เป็นพยางค์เปิดซึ่งในรูปเขียนจะมีอักษร 's' ในตำแหน่งพยัญชนะสะกด ผู้ถอดเสียงทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ จะถอด 's' เป็นพยัญชนะสะกดของพยางค์ดังกล่าว ทำให้กลายเป็นพยางค์ที่มีตัวสะกด ลักษณะนี้ ทำให้เสียงของพยางค์ที่ถอดมาในภาษาไทยไม่ตรงกับเสียงของพยางค์เดิมในภาษาฝรั่งเศส แต่รูปตัวอักษรที่ปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะสะกดนั้นก็สังเกตเห็นได้ว่าถอดมาจากพยางค์เดิมที่มีอักษร 's' อยู่ด้วย ดังนั้นแม้ว่าเสียงที่ถอดออกมาในภาษาไทย จะไม่ตรงกับในภาษาอิตาเลียน แต่ก็อาจเทียบตัวอักษรในพยางค์ระหว่างสองภาษาได้

นอกจากนี้ ยังปรากฏในพยางค์แรกของคำสองพยางค์ ซึ่งเป็นพยางค์เปิด อยู่หน้าพยางค์ที่มีอักษร 'r' เป็นพยัญชนะต้น โดยผู้ถอดเสียงซึ่งเป็นชาวต่างประเทศ จะถอดอักษร 'r' ที่เป็นพยัญชนะต้นในพยางค์หลัง มาเป็นตัวสะกดในพยางค์ข้างหน้าด้วย

<Café> เขียนเป็น <กัฟเฟ>

ข. จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ จำนวนพยางค์ลดลง และจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น ได้แก่

จำนวนพยางค์ลดลง

ในสมัยรัชกาลที่ 3 การถอดพยางค์ที่มีจำนวนพยางค์ลดลงนี้ เกิดขึ้นจากลักษณะ 2 ประการ คือ การตัดพยางค์ และ การรวบพยางค์ ดังนี้คือ

ก) การตัดพยางค์

พบในคำศัพท์เพียงคำเดียว ดังนี้

<Commissonnaire> เขียนเป็น

<กัมมิตแน>

ผู้ถอดเสียงคนไทยจะตัดพยางค์ที่สามของคำซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรตัวเดียวกับพยัญชนะสะกดในพยางค์ข้างหน้าออก และพยางค์อื่นๆ ก็ยังคงไว้ตามเดิม

ข) การรวมพยางค์

ปรากฏในคำเพียงคำเดียว

<Chevalier> เขียนเป็น

<ชาวเลีย>

ผู้ถอดเสียงชาวต่างประเทศ จะรวมสระในพยางค์ 2 พยางค์ที่อยู่ติดกัน คือพยางค์ที่สามและพยางค์ที่สี่ เข้าเป็นพยางค์เดียวกัน ทำให้จำนวนพยางค์ในคำลดลงด้วย

จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 3 ที่มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้นนี้ ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ การถอดพยางค์เพิ่มที่หลังพยัญชนะสะกด และการถอดพยางค์เพิ่มที่พยัญชนะต้น ซึ่งทั้งสองลักษณะจะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ควบคู่กันไปด้วย ดังตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง การเพิ่มพยางค์ที่หลังพยัญชนะสะกด

<Lous>

เขียนเป็น

<ลูอิสระ>

จากตัวอย่างคำสองพยางค์ข้างต้นนี้ ผู้ถอดเสียงจะถอดโดยเติมสระ "ะ" เข้าไปที่หลังตัวพยัญชนะสะกด "s" แล้วแปลง "s" ดังกล่าวเป็นพยัญชนะต้นของ "ะ" ที่เพิ่มเข้ามา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น และพยางค์เดิมที่มีพยัญชนะสะกด "s" ก็เปลี่ยนเป็นพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกดด้วย

ตัวอย่าง การถอดพยางค์เพิ่มที่พยัญชนะต้น

<Erançais>

เขียนเป็น

<ฝรั่งเสฏ, ฝรั่งเส>

จะเห็นได้ว่า เมื่อพยางค์มีพยัญชนะต้นเป็นกลุ่มอักษรควบกล้ำ "fr" ผู้ถอดเสียงคนไทยจะแทรกสระ "า" ที่หลังอักษรตัวแรก คือ "f" ทำให้เกิดเป็นพยางค์เพิ่มขึ้นอีก 1 พยางค์ และแต่ละพยางค์ก็จะมีพยัญชนะต้นเป็นอักษรตัวเดียวด้วย

สรุปได้ว่า การถอดพยางค์จากคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 3 มีความถูกต้องค่อนข้างมากในด้านจำนวนพยางค์ กล่าวคือ การถอดจำนวนพยางค์ที่ไม่ตรงกับในคำเดิม ทั้งจำนวนน้อยลงและเพิ่มขึ้นนี้จะปรากฏน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนข้อมูลทั้งหมด แต่ในด้านโครงสร้างพยางค์จะมีการเปลี่ยนแปลงปรากฏกับข้อมูลส่วนใหญ่ โดยเป็นการถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดมากที่สุด

สมัยรัชกาลที่ 4

ในสมัยรัชกาลที่ 4 นี้ การถอดพยางค์จากคำในภาษาฝรั่งเศส มีการเปลี่ยนแปลงในทั้งจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ และการเปลี่ยนแปลงในทั้ง 2 ลักษณะนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ซึ่ง

จะกล่าวถึงทั้งสองด้านควบคู่กันไป โดยจะจำแนกตามการถอดจำนวนพยางค์เป็นหลัก คือ จำนวนพยางค์เท่าเดิม และจำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม ดังนี้คือ

ก. จำนวนพยางค์เท่าเดิม

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 4 ที่มีจำนวนพยางค์เท่าเดิมนั้น มีทั้งที่ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์

1) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ ปรากฏกับข้อมูลเป็นส่วนน้อยในสมัยรัชกาลที่ 4 ดังตัวอย่างเช่น

<Castelneau>(cvc.cvc.cv)	เขียนเป็น	<แกคตีสโน>(cvc.cvc cv)
<Des Colonies>(cv.cv.cv cv)	เขียนเป็น	<เดอกอลอนี>(cv.cv cv cv)
<Admiral>(vc.cv.cvc)	เขียนเป็น	<อัดมิราล>(vc.cv cvc)

2) มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ จากข้อมูล การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ปรากฏเป็น 3 ลักษณะ คือ การลดพยัญชนะสะกดในพยางค์ การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด และการถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียวเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำ ดังตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง การลดพยัญชนะสะกดในพยางค์ จำแนกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

(1) การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดหลายตัวเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดตัวเดียว พบเพียง 1 ตัวอย่าง ได้แก่

<Bonaparte>	เขียนเป็น	<บอนาปาด, บอนนีปาด>
-------------	-----------	---------------------

จากตัวอย่างนี้ ในพยางค์สุดท้ายมีตัวสะกดสองตัวคือ "r" และ "t" ผู้ถอดเสียงซึ่งเป็นคนไทยจะถอดเฉพาะพยัญชนะสะกดตัวที่สอง คือ "t" เท่านั้น

(2) การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

<Marseille>	เขียนเป็น	<มาเซ>
<Bernard>	เขียนเป็น	<เบนาด, ปนาด>
<Lucmier>	เขียนเป็น	<ลูซินเ>
<Cornuber>	เขียนเป็น	<กอรนูลเ>

จะเห็นได้ว่า ในพยางค์ซึ่งมีตัวพยัญชนะสะกดเป็น "r" ผู้ถอดเสียงคนไทยจะไม่ถอด "r" ในตำแหน่งพยัญชนะสะกด

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

<Bonaparte>	เขียนเป็น	<บอนนีปาด>
-------------	-----------	------------

จะเห็นได้ว่า เมื่อพยางค์แรกเป็นพยางค์เปิด และพยางค์ที่ตามมาขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ผู้ถอดเสียงคนไทยจะนำพยัญชนะต้นของพยางค์หลังมาเป็นตัวสะกดของพยางค์เปิดข้างหน้าด้วย

นอกจากนี้ ยังพบในอีกลักษณะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

<Aubaret>	เขียนเป็น	<ออบาเรช, โอบาเรด>
-----------	-----------	--------------------

< Calais >	เขียนเป็น	< กาลีส, กาลีส >
< Français >	เขียนเป็น	< ฝรั่งเศส >
< Paris >	เขียนเป็น	< ปารีส, ปารีส >

ในคำเหล่านี้ พยางค์สุดท้ายเป็นพยางค์เปิด แต่ในรูปเขียนมีตัวอักษรปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะสะกด ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าผู้ถอดเสียงทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศถอดคำนี้ตามรูปเขียน จึงถอดตัวอักษรที่อยู่ในตำแหน่งพยัญชนะสะกดด้วย ดังนั้น เสียงของพยางค์ที่ถอดมาในภาษาไทยจึงไม่ตรงกับในภาษาฝรั่งเศส แต่อาจเทียบตัวอักษรในพยางค์ระหว่างกันได้

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียวเป็นพยางค์ที่มีกลุ่มพยัญชนะต้นควบกล้ำ

< Empeireur >	เขียนเป็น	< แอมเปรเรอ >
---------------	-----------	---------------

จากตัวอย่าง เมื่อพยางค์เปิดที่มีพยัญชนะต้นเป็น "p" อยู่หน้าพยางค์ที่มีอักษร "i" เป็นพยัญชนะต้น ผู้ถอดเสียงจะถอดเสียง "i" ในพยางค์หลังมาควบกับ "p" ในพยางค์หน้าด้วย ทำให้พยางค์หน้าเปลี่ยนเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำ

ข. **จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม** ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ จำนวนพยางค์ลดลง และจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น ดังนี้

จำนวนพยางค์ลดลง

ในการถอดพยางค์ของคำฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 4 ที่มีจำนวนลดลงนี้เกิดจากลักษณะ 2 ประการ คือ การตัดพยางค์ และการรวบพยางค์ ดังนี้คือ

ก) **การตัดพยางค์** ปรากฏเพียงตัวอย่างเดียว ได้แก่

< Commandant >	เขียนเป็น	< กอมตัน >
----------------	-----------	------------

ในคำนี้ พยางค์ที่ไม่ถอดคือ พยางค์ที่สองซึ่งเป็นพยางค์เปิด สระเป็นสระนาสิก โดยผู้ถอดเสียงเป็นคนไทย

ข) **การรวบพยางค์** ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< Monsieur >	เขียนเป็น	< มนเซีย, มองเซีย >
< Louis >	เขียนเป็น	< ลุยส์ >

ลักษณะประการแรกซึ่งปรากฏในคำข้างต้นนี้ ผู้ถอดเสียงจะรวบสระของพยางค์ที่อยู่ติดกัน 2 พยางค์มาไว้ในพยางค์เดียวกัน โดยพยางค์ข้างหน้าเป็นพยางค์เปิด และพยางค์หลังเป็นพยางค์ที่ไม่มีตัวพยัญชนะต้น

ลักษณะอีกประการ เป็นการรวมพยัญชนะต้นของพยางค์ 2 พยางค์ที่อยู่ติดกันเข้าเป็นพยัญชนะควบกล้ำ โดยพยางค์แรกเป็นพยางค์เปิดที่มีพยัญชนะต้นเป็น "p" และพยางค์หลังมีอักษร "i" เป็นพยัญชนะต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< Empeireur >	เขียนเป็น	< อัมเปร่อ >
---------------	-----------	--------------

จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาฝรั่งเศสสมัยรัชกาลที่ 4 ที่มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้นนี้ ปรากฏเป็น 3 ลักษณะ คือ การเพิ่มพยางค์ที่หลังพยัญชนะสะกด การเพิ่มพยางค์ที่พยัญชนะต้น และการเพิ่มพยางค์ที่สระผสม ดังตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง การถอดพยางค์เพิ่มที่หลังพยัญชนะสะกด

<Giraffe>	เขียนเป็น	<ซีกราบเฟอ>
<Fontainebleau>	เขียนเป็น	<ฟอนเตนเนบลีโย>
<D'Honneu>	เขียนเป็น	<เดอะโนระ>
<Charles>	เขียนเป็น	<ชาเลศ, ชาเลอ>
<Conte>	เขียนเป็น	<คอนเตอ, กอรเตอ>
<Louvie>	เขียนเป็น	<ลูวี>

จะเห็นได้ว่า ผู้ถอดเสียงคนไทยจะเพิ่มสระเข้าที่หลังพยัญชนะสะกดของพยางค์ในคำที่เป็นพยางค์ปิด ทำให้เกิดพยางค์เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งพยางค์ และเสียงของพยางค์ที่ถอดมาในภาษาไทยก็ไม่ตรงกับในภาษาฝรั่งเศส ในพยางค์ที่ตัวสะกดมี "e" ลงท้าย จะเห็นได้ว่า "e" จะถูกถอดเป็นสระของพยางค์ใหม่ que เพิ่มเข้ามา ลักษณะนี้ หากพิจารณาตามรูปเขียนของคำ ก็อาจเทียบตัวอักษรในพยางค์ระหว่าง 2 ภาษาได้ว่าน่าจะเป็นการถอดพยางค์โดยพิจารณาเฉพาะรูปเขียนในพยางค์เท่านั้น

ตัวอย่าง การถอดพยางค์เพิ่มที่พยัญชนะต้น

<Montgny>	เขียนเป็น	<มองติคณี่>
-----------	-----------	-------------

ลักษณะนี้พบเพียงตัวอย่างเดียว ผู้ถอดเสียงคนไทยถอดพยัญชนะต้นของพยางค์สุดท้ายคือ "gn" ซึ่งเป็นกลุ่มพยัญชนะ เป็นตัวอักษร "ค-น" อยู่เรียงติดกัน ซึ่งในภาษาไทยจะนับว่าเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ 2 พยางค์

ตัวอย่าง การถอดพยางค์เพิ่มที่สระผสม

<Fontainebleau>	เขียนเป็น	<ฟอนเตนเนบลีโย>
<Saint Cloud>	เขียนเป็น	<เสนตคลออก>

ผู้ถอดเสียงคนไทย จะถอดพยางค์ซึ่งสระเป็นสระผสม โดยแยกสระผสมดังกล่าวออกเป็นสระเดี่ยว 2 ตัว ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีพยางค์เพิ่มขึ้นอีก 1 พยางค์ และเสียงที่ถอดมาในภาษาไทยก็ไม่ตรงกับในภาษาฝรั่งเศส แต่หากพิจารณาตามตัวเขียน ก็เห็นว่า อาจเทียบตัวอักษรในพยางค์ที่ถอดมากับพยางค์เดิมได้ว่าตัวอักษรในสระผสมในพยางค์เดิมนั้น ถูกแยกออกเป็น 2 ส่วนเมื่อถอดเป็นภาษาไทย

สรุปได้ว่า การถอดพยางค์จากคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 4 ยังคงมีความถูกต้องในการถอดพยางค์ค่อนข้างมากในด้านจำนวนพยางค์ กล่าวคือ การถอดจำนวนพยางค์ไม่ตรงกับคำในคำเดิมปรากฏน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนข้อมูลทั้งหมด แต่ในด้านโครงสร้างพยางค์จะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นมากทั้งในผู้ถอดเสียงคนไทยและชาวต่างประเทศ โดยมีลักษณะการถอดพยางค์ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดปรากฏมากที่สุด

สมัยรัชกาลที่ 5

ในสมัยรัชกาลที่ 5 การถอดพยางค์จากคำฝรั่งเศส มีการเปลี่ยนแปลงในทั้งจำนวนพยางค์ และโครงสร้างพยางค์ และการเปลี่ยนแปลงทั้งสองนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. จำนวนพยางค์เท่าเดิม

ในการถอดพยางค์ของคำฝรั่งเศสในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่มีจำนวนพยางค์เท่าคำเดิมนั้น มีทั้งที่ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์

1) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ ปรากฏกับข้อมูลเพียงบางคำในสมัยรัชกาลที่ 5 ดังตัวอย่างเช่น

<Tregastel>	เขียนเป็น	"เตรแกสเติล"
<Consul>	เขียนเป็น	"กงสุล"
<Joséphine>	เขียนเป็น	"โยสฟิน"

2) มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ จากข้อมูลปรากฏลักษณะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์เป็น 2 แบบ คือ การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด และการถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด ดังนี้คือ

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

<Hélène>	เขียนเป็น	<เฮลเสน >
<Texier>	เขียนเป็น	<เทกเซีย >
<Attaché>	เขียนเป็น	<อัดดัชเช >
<Coullond >	เขียนเป็น	<คูลยอง, ญูลยอง >

ในคำที่พยางค์ต้นเป็นพยางค์เปิดซึ่งนำหน้าอีกพยางค์หนึ่งขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ ผู้ถอดเสียงคนไทยจะนำพยัญชนะต้นของพยางค์หลังมาเป็นตัวสะกดของพยางค์หน้าที่เป็นพยางค์เปิดด้วย

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

<Renault >	เขียนเป็น	<เรโน >
<Bismont >	เขียนเป็น	<บริมมอ >
<Lombardie >	เขียนเป็น	<ลอมบาดี >
<Versailles >	เขียนเป็น	<เวอไซล์ >
<Cavour >	เขียนเป็น	<กาวั้ว >

จากตัวอย่างเหล่านี้ จะเห็นได้ว่าผู้ถอดเสียงทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศมักจะไม่ถอดตัวพยัญชนะสะกด 'r' หรือตัวพยัญชนะสะกดที่เป็นกลุ่มอักษรเรียงกัน ทำให้พยางค์ดังกล่าว กลายเป็นพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด การไม่ถอดเสียงพยัญชนะสะกดนี้ จะปรากฏเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน ได้แก่ การไม่ถอดตัวสะกดนั้นเป็นตัวอักษรใดๆในภาษาไทย และ การถอดเป็นอักษรไทยที่มีกัณฑ์กำกับซึ่งเป็นรูปที่ไม่ออกเสียง สำหรับการถอดเป็นอักษรไทยมีกัณฑ์นี้ แม้ว่าเสียงจะไม่ตรงกับพยางค์เดิมในภาษาฝรั่งเศส แต่อาจเทียบตัว

อักษรในพยางค์ระหว่างกันได้ เพราะรูปอักษรไทยที่มีการันต์จะแสดงให้เห็นว่าถอดมาจากพยางค์เดิมที่มีตัวสะกด

ข. จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ จำนวนพยางค์ลดลง และ จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

จำนวนพยางค์ลดลง

การถอดพยางค์ของคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 5 ที่มีจำนวนพยางค์ลดลงนี้ เกิดจากลักษณะ 2 ประการ คือ การตัดพยางค์ และการรวมพยางค์

ก) การตัดพยางค์

ปรากฏเพียงตัวอย่างเดียว คือ

<Pallegoix> เขียนเป็น <ปาลักว>

ในคำนี้ ผู้ถอดเสียงซึ่งเป็นคนไทยไม่ถอดพยางค์ที่สองของคำซึ่งเป็นพยางค์เปิด มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรตัวเดียวกับพยัญชนะสะกดในพยางค์ข้างหน้า

ข) การรวมพยางค์

ตัวอย่าง

< Lucien >	เขียนเป็น	< ลูเซียน >
< Napoléon >	เขียนเป็น	< นโปเลียน นะโปเลียน >
< Louis >	เขียนเป็น	< ลุยส์ >
< Grand Officier >	เขียนเป็น	< ครองออฟฟิศเซีย >

ในตัวอย่างข้างบนนี้ การรวมพยางค์จะปรากฏกับพยางค์สองพยางค์ที่อยู่ติดกัน ซึ่งพยางค์หน้าเป็นพยางค์เปิด และพยางค์หลังขึ้นต้นด้วยสระ โดยผู้ถอดเสียงทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศจะรวมสระของทั้งสองพยางค์มาไว้ในพยางค์เดียวกันเป็นสระผสม ทำให้จำนวนพยางค์ในคำลดลงไปหนึ่งพยางค์

จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

การถอดพยางค์ของคำฝรั่งเศสในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น จะปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ พยางค์เพิ่มที่พยัญชนะสะกด และพยางค์เพิ่มที่พยัญชนะต้น ดังนี้คือ

ตัวอย่าง พยางค์เพิ่มที่พยัญชนะสะกด

< Camer >	เขียนเป็น	< การะเนีย >
< La Loubère >	เขียนเป็น	< ลาลอแบเร >
< Jacquemins >	เขียนเป็น	< ยัคควมินส์ >

ในคำหลายพยางค์บางคำ ผู้ถอดเสียงคนไทยจะเพิ่มสระเข้าไปที่หลังพยัญชนะสะกดของพยางค์ปิดในคำ ทำให้มีพยางค์เพิ่มขึ้นในคำอีกหนึ่งพยางค์ ในพยางค์ที่ตัวสะกดมี "e" ลงท้าย เช่น "ie" ในคำ "Laloubere" จะเห็นได้ว่า "e" ถูกถอดเป็นสระ "เ" ในพยางค์ใหม่ที่เพิ่มเข้ามา ซึ่งหากพิจารณาตามรูปเขียนของพยางค์เดิม คือ "bere" แล้ว ก็อาจเทียบตัวอักษรที่ถอดมาในภาษาไทย คือ "แบเร" กับตัวอักษรของพยางค์เดิมนั้นได้

ตัวอย่าง พยางค์เพิ่มที่พยัญชนะต้น

< Franca:is >

เขียนเป็น

< ฝรั่งเศส >

ลักษณะนี้พบเพียงตัวอย่างเดียว

ผู้ถอดเสียงคนไทยถอดพยัญชนะควบกล้ำที่อยู่ต้น

พยางค์ โดยแยกตัวอักษรทั้งสองตัวออกเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยวของพยางค์สองพยางค์

สรุปได้ว่า การถอดพยางค์จากคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 5 จะมีความถูกต้องค่อนข้างมากในด้านจำนวนพยางค์ กล่าวคือ การถอดจำนวนพยางค์ไม่ตรงกับในคำเดิมมีน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนข้อมูลทั้งหมด แต่ในด้านโครงสร้างพยางค์ พบว่าข้อมูลส่วนใหญ่จะมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งในผู้ถอดเสียงคนไทยและชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดซึ่งปรากฏมากที่สุด

สมัยรัชกาลที่ 6

ในสมัยรัชกาลที่ 6 การถอดพยางค์จากคำในภาษาฝรั่งเศส มีการเปลี่ยนแปลงในทั้งจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ และการเปลี่ยนแปลงในทั้ง 2 ลักษณะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ซึ่งจะกล่าวถึงทั้งสองด้านควบคู่กันไป

ก. จำนวนพยางค์เท่าเดิม

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 6 ที่มีจำนวนพยางค์เท่าเดิมนั้น มีทั้งที่ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์

1) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ ปรากฏกับคำหลายคำ ในข้อมูลสมัยรัชกาลที่ 6 ดังตัวอย่างเช่น

< Aube > (vc)

เขียนเป็น

< ออบ > (vc)

< Calais > (cv cv)

เขียนเป็น

< คาลเล > (cv cv)

< Maigiot > (cv ccv)

เขียนเป็น

< เมโกร > (cv ccv)

2) มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ จากข้อมูลปรากฏลักษณะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์เป็น 3 แบบ คือ การลดพยัญชนะสะกดในพยางค์ การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด และการถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียวเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำ ดังนี้คือ

ตัวอย่าง การลดพยัญชนะสะกดในพยางค์ จำแนกเป็น 2 ประเภท ดังนี้คือ

1) การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดหลายตัวเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดตัวเดียว

< Marne >

เขียนเป็น

< มาน >

< Lefebvre >

เขียนเป็น

< เลอเฟฟ >

< De Chartres >

เขียนเป็น

< เดอชาร์ทร์ >

จะเห็นได้ว่า พยางค์ที่มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้ เป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดสองตัวขึ้นไป และตัวหนึ่งเป็นอักษร "r" โดยผู้ถอดเสียงคนไทยจะไม่ถอดอักษร "r" ทำให้พยางค์ที่ถอดมาเป็น

ภาษาไทยมีพยัญชนะสะกดเพียงตัวเดียว หนึ่งการไม่ถอดเสียง "r" นี้ จะปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ ไม่ถอดเป็นตัวอักษรใดๆในภาษาไทยเลย และ ถอดเป็น "ร" ซึ่งเป็นรูปที่ไม่ออกเสียง ซึ่งรูป "ร" นี้ แม้ว่าเสียงจะไม่ตรงกับพยางค์เดิมในภาษาฝรั่งเศส แต่อาจเทียบตัวอักษรในพยางค์ระหว่างกันได้ เพราะ "ร" จะแสดงให้เห็นว่าถอดมาจาก "r" ที่เป็นตัวสะกดในภาษาฝรั่งเศส

2) การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

< Pallu >	เขียนเป็น	< ปัลลู >
< Colbert >	เขียนเป็น	< คอลแบ >
< De Chateaurenault >	เขียนเป็น	< เดอ ชาโตเรโน >
< Toussain >	เขียนเป็น	< ตูแซง >
< La Loubère >	เขียนเป็น	< ลาลูแบ >
< Fermanel >	เขียนเป็น	< แฟร์มานเนล >

จะเห็นได้ว่า พยางค์ที่มีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้ ส่วนใหญ่เป็นพยางค์ที่พยัญชนะสะกดเป็นอักษร "r" ส่วนอักษรตัวอื่นๆ พบบ้างเป็นส่วนน้อย ได้แก่ "l" และ "s" โดยผู้ถอดเสียงเป็นคนไทย ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

ปรากฏเพียงตัวอย่างเดียว คือ

< Monseigneur >	เขียนเป็น	< มงเซญเยอร์, มงเซญเยอ >
-----------------	-----------	--------------------------

จะเห็นได้ว่า พยางค์ที่สองเป็นพยางค์เปิดและอยู่หน้าพยางค์ซึ่งมีพยัญชนะต้นเป็นอักษร "gn" ผู้ถอดเสียงคนไทยจะถอดเสียงของพยัญชนะต้น "gn" ในพยางค์หลังมาเป็นตัวพยัญชนะสะกดในพยางค์เปิดข้างหน้าด้วย

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียวเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำ

ปรากฏเพียงตัวอย่างเดียว คือ

< Hourdy >	เขียนเป็น	< ฮูร์ดี >
------------	-----------	------------

จะเห็นได้ว่าพยางค์ที่สองมีอักษร "d" เป็นพยัญชนะต้น อยู่เรียงติดกับพยัญชนะสะกด "r" ในพยางค์ข้างหน้า ผู้ถอดเสียงคนไทยจะถอดอักษร "r" มาเป็นพยัญชนะควบกล้ำในพยัญชนะต้นของพยางค์ที่สองด้วย

ข. จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ คือ จำนวนพยางค์ลดลง และจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

จำนวนพยางค์ลดลง

การถอดพยางค์ของคำฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 6 ที่มีจำนวนลดลงนี้ เกิดจากลักษณะ 2 ประการ คือ การตัดพยางค์ และการรวบพยางค์

ก) การตัดพยางค์

ปรากฏเพียงตัวอย่างเดียว คือ

สมัยรัชกาลที่ 7

เช่นเดียวกัน ในสมัยรัชกาลที่ 7 การถอดพยางค์จากคำฝรั่งเศส มีการเปลี่ยนแปลงในทั้งจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ และการเปลี่ยนแปลงในทั้ง 2 ลักษณะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ดังนี้

ก. จำนวนพยางค์เท่าเดิม

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 7 ที่มีจำนวนพยางค์เท่าเดิมนั้น มีทั้งที่ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ และเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์

1) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ ปรากฏกับคำหลายคำ ในข้อมูลสมัยรัชกาลที่ 7 ดังตัวอย่างเช่น

< Thibeaudeau > (vc cv cv) เขียนเป็น	< ทิโบโด > (vc cv cv)
< Jura > (cv cv) เขียนเป็น	< จูรา > (cv cv)
< Laplace > (cv ccvc) เขียนเป็น	< ลาพลาส > (cv ccvc)

2) มีการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างพยางค์ จากข้อมูลปรากฏลักษณะการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์เป็น 2 แบบ คือ การลดพยัญชนะสะกดในพยางค์ และ การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด ดังนี้คือ

ตัวอย่าง การลดพยัญชนะสะกดในพยางค์ จำแนกเป็น 2 ประเภท ดังนี้คือ

1) การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดหลายตัวเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดตัวเดียว

ปรากฏเพียงตัวอย่างเดียว ดังนี้

< Jeanne d'Arc > เขียนเป็น	< ยานดาค >
----------------------------	------------

ในคำนี้ ในพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดสองตัวคือ "r" และ "c" เรียงติดกัน ผู้ถอดเสียงคนไทยจะไม่ถอดอักษร "r" แต่จะถอดเฉพาะ "c" เท่านั้น

2) การถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

< Lavoisier > เขียนเป็น	< ลาวูซิเอ >
< Bordeaux > เขียนเป็น	< บอโด >
< Tachard > เขียนเป็น	< ตาชา >
< Angers > เขียนเป็น	< อังเย >
< Marseille > เขียนเป็น	< มาเซลล์ >

จะเห็นได้ว่า ในพยางค์ที่พยัญชนะสะกดเป็นอักษร "r" ผู้ถอดเสียงคนไทยจะไม่ถอดอักษร "r" ทำให้กลายเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด

นอกจากนี้ ในพยางค์ที่พยัญชนะสะกดเป็นอักษร "s" อยู่เรียงติดกับอักษรตัวเดียวกัน คือ "s" ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นในพยางค์หลัง ผู้ถอดเสียงก็จะถอดเฉพาะ "s" ซึ่งเป็นพยัญชนะต้นในพยางค์หลังเท่านั้น ทำให้พยางค์แรกกลายเป็นพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< Rousseau > เขียนเป็น	< รูโซ >
< Boissonade > เขียนเป็น	< โบโซเนด >

ตัวอย่าง การถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

< Calais >	เขียนเป็น	< แคลลิส >
< La Criminalité >	เขียนเป็น	< ลาคริมีนาลิต >
< Boissonade >	เขียนเป็น	< โบซ็อนเนด >
< De l'Hôpital >	เขียนเป็น	< เดอลอปีเตล >
< Texier >	เขียนเป็น	< เตกเซียร์ >
< Guillaume >	เขียนเป็น	< กวิลเลิม >

ในคำเหล่านี้ ผู้ถอดเสียงคนไทยจะถอดพยางค์เปิดซึ่งอยู่หน้าพยางค์อีกพยางค์หนึ่งที่ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะ โดยนำพยัญชนะต้นของพยางค์หลังมาเป็นตัวสะกดของพยางค์เปิดนั้น

นอกจากนี้ ยังพบว่าถอดตัวอักษร "s" ที่ปรากฏในท้ายพยางค์เปิดด้วย ซึ่งสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการถอดตามตัวอักษร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

"Bans"	เขียนเป็น	"บองส์"
--------	-----------	---------

ข. จำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิม ปรากฏเพียงลักษณะเดียว คือ จำนวนพยางค์ลดลง ดังนี้
จำนวนพยางค์ลดลง

ในการถอดพยางค์ของคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 7 ที่มีจำนวนลดลงนี้ เกิดจากลักษณะเพียงประการเดียว คือ การรวบพยางค์ ดังนี้

ก) การรวบพยางค์

< Chevalier >	เขียนเป็น	< เชวาเลีย >
< Texier >	เขียนเป็น	< เตกเซียร์ >
< Louis >	เขียนเป็น	< หลุย หลุยส์ >
< Napoléon >	เขียนเป็น	< นะโปเลียน >
< Article Ban >	เขียนเป็น	< อารเรียบอง >

ในคำข้างบนนี้ ผู้ถอดเสียงคนไทยจะรวบสระของพยางค์สองพยางค์ที่อยู่ติดกัน โดยพยางค์หน้าเป็นพยางค์เปิด และพยางค์หลังขึ้นต้นด้วยสระ

สรุปได้ว่า การถอดพยางค์จากคำในภาษาฝรั่งเศส สมัยรัชกาลที่ 7 จะมีความถูกต้องค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับสมัยอื่นๆ ทั้งในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ โดยพบว่าการถอดจำนวนพยางค์ไม่ตรงจะมีเฉพาะการถอดจำนวนพยางค์ลดลงด้วยการรวบพยางค์เท่านั้น ส่วนในด้านโครงสร้างพยางค์ก็จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงเพียง 2 ลักษณะ คือ การลดพยัญชนะสะกดในพยางค์ และการถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด

เมื่อพิจารณาลักษณะการถอดพยางค์จากคำฝรั่งเศสเปรียบเทียบกับทุกสมัย จะเห็นได้ว่าสมัยที่การถอดพยางค์มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด คือ สมัยรัชกาลที่ 3 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงในทั้งโครงสร้างพยางค์และจำนวนพยางค์ปรากฏในคำจำนวนมาก และหลากหลายลักษณะที่สุด รองลงมาคือสมัย

รัชกาลที่ 4 และ 5 ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์ปรากฏลดลงมา ส่วนรัชกาลที่ 6 รัชกาลที่ 7 จะมีการเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์ ทั้งในด้านโครงสร้าง และจำนวนพยางค์น้อยลงมากกว่า 3 สมัยข้างต้น โดยในสมัยรัชกาลที่ 6 การเปลี่ยนแปลงจะปรากฏในคำจำนวนน้อยกว่าสมัยอื่นๆ

สำหรับลักษณะการถอดพยางค์ ส่วนใหญ่ในทุกสมัยจะเป็นการถอดตามเสียง ซึ่งก็คือการถอดคำเป็นภาษาไทยโดยมีเสียงตรง หรือใกล้เคียงกับเสียงของพยางค์เดิมในภาษาฝรั่งเศส นอกจากนี้ก็มีการถอดพยางค์ตามตัวอักษรบ้าง ซึ่งเป็นการถอดเรียงตามตัวเขียนในพยางค์นั้น และเสียงของพยางค์ที่ถอดมาในภาษาไทยก็อาจไม่ตรงกับเสียงของพยางค์เดิมในภาษาฝรั่งเศสก็ได้ รวมทั้งจำนวนและโครงสร้างพยางค์ก็อาจต่างไปจากเดิม ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะพบเพียงส่วนน้อยเท่านั้น

3.3 สรุปอัตราการปรากฏของลักษณะการถอดพยางค์ในคำภาษาอิตาลีและฝรั่งเศสเป็นไทย

สมัยรัชกาลที่ 3 - 7

ในการสรุปอัตราการปรากฏของลักษณะการถอดพยางค์ของแต่ละภาษา ผู้วิจัยจะแสดงตารางเปรียบเทียบลักษณะต่างๆ คิดเป็นร้อยละจากจำนวนคำทั้งหมดในแต่ละสมัย ดังนี้

3.3.1 อัตราการปรากฏของลักษณะการถอดพยางค์ในภาษาอิตาลี

ก. จำนวนพยางค์

ลักษณะการถอด จำนวนพยางค์	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
จำนวนพยางค์เท่าเดิม	88.23	80	76.47	100	89.7
จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น	11.76	-	14.70	-	7.35
จำนวนพยางค์ลดลง					
- ตัดพยางค์	-	20	6.47	-	2.94
- รวบพยางค์	-	-	2.35	-	-

ตารางที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบการถอดจำนวนพยางค์จากคำภาษาอิตาลีเป็นไทย สมัยรัชกาลที่ 3 - 7

จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าการถอดจำนวนพยางค์จากคำภาษาอิตาลีทุกสมัย จะมีความถูกต้องในอัตราสูง สำหรับคำที่มีการถอดจำนวนพยางค์ไม่เท่าเดิมจะปรากฏเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น และ จำนวนพยางค์ลดลงด้วยวิธีตัดพยางค์หรือรวมพยางค์ จะเห็นได้ว่า สมัยรัชกาลที่ 5 เป็นสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านจำนวนพยางค์มากและต่างลักษณะมากกว่าในสมัยอื่นๆ รองลงมาคือ สมัยรัชกาลที่ 4 รัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 7 ซึ่งการเปลี่ยนแปลงจำนวนพยางค์จะปรากฏในอัตราที่ต่ำลงมาตามลำดับ ส่วนสมัยรัชกาลที่ 6 จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านจำนวนพยางค์ จึงสรุปได้ว่า ในการถอดจำนวนพยางค์จากคำภาษาอิตาลี สมัยรัชกาลที่ 6 เป็นสมัยที่มีความถูกต้องมากที่สุด และสมัยรัชกาลที่ 5 เป็นสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงมากและหลากหลายที่สุด

ข. โครงสร้างพยางค์

ลักษณะการถอด โครงสร้างพยางค์	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
1 ถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด เป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด	17.64	40	25.88	20	10.29
2 ถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด เป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด	17.64	-	14.7	10	13.23
3 ถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นตัว เดียวเป็นพยัญชนะต้นควบกล้ำ	-	20	-	-	-
4 ถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะต้น ควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นตัวเดียว	-	-	4.11	-	-
5 ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์	64.72	20	55.31	70	76.48

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบการถอดโครงสร้างพยางค์จากคำภาษาอิตาลีเป็นไทย สมัยรัชกาลที่ 3 - 7

จากตารางข้างต้น จะพบว่าการถอดคำภาษาอิตาลีเป็นไทย มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ใน 4 ลักษณะ โดยจะปรากฏในคำสมัยต่างๆ มากน้อยแตกต่างกันไป สมัยที่มีอัตราการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์สูงที่สุด ได้แก่ สมัยรัชกาลที่ 4 รองลงมาได้แก่ สมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งเป็นสมัยที่ปรากฏลักษณะการเปลี่ยนแปลงหลากหลายที่สุด รองลงมาคือ สมัยรัชกาลที่ 3 รัชกาลที่ 6 และรัชกาลที่ 7 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาร่วมกับการถอดจำนวนพยางค์ด้วย จะพบว่าสมัยรัชกาลที่ 6 และรัชกาลที่ 7 การถอดพยางค์จะมีความถูกต้องมากกว่าสมัยอื่นๆ รองลงมาคือ สมัยรัชกาลที่ 3 ส่วนสมัยรัชกาลที่ 4 และรัชกาลที่ 5 จะมีความถูกต้องน้อยที่สุด

หากพิจารณาลักษณะการถอดพยางค์จากคำในภาษาอิตาลี ทั้งในด้านจำนวนพยางค์ และโครงสร้างพยางค์ร่วมกัน จะพบว่าลักษณะการเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์ จะปรากฏมากที่สุดในสมัยรัชกาลที่ 5 รองลงมาคือ สมัยรัชกาลที่ 4 รัชกาลที่ 3 รัชกาลที่ 7 และ รัชกาลที่ 6 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงปรากฏน้อยที่สุด เฉพาะในด้านโครงสร้างพยางค์เท่านั้น

3.3.2 อัตราการปรากฏของลักษณะการถอดพยางค์ในภาษาฝรั่งเศส

ก. จำนวนพยางค์

ลักษณะการถอด โครงสร้างพยางค์	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
จำนวนพยางค์เท่าเดิม	82.14	87.42	86.66	92.99	93.69
จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น	10.71	6.85	4.44	1.86	-
จำนวนพยางค์ลดลง					
- ตัดพยางค์	3.57	2.28	0.74	0.46	-
- รวบพยางค์	3.57	4.57	8.14	4.67	6.3

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบการถอดจำนวนพยางค์ในคำภาษาฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3 - 7

จากตารางข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าการถอดจำนวนพยางค์จากคำภาษาฝรั่งเศสทุกสมัย จะมีความถูกต้องในการถอดเป็นอัตราสูง สำหรับในสมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 6 จะมีลักษณะเหมือนกัน คือ ในการถอดคำโดยที่จำนวนพยางค์ของคำภาษาไทยไม่ตรงกับในคำภาษาฝรั่งเศสนั้น จะมีทั้งคำที่จำนวนพยางค์เพิ่มขึ้นและลดลง ทั้งด้วยการตัดพยางค์และรวบพยางค์ ซึ่งปรากฏในปริมาณต่างๆกันในแต่ละสมัย ส่วนสมัยรัชกาลที่ 7 การเปลี่ยนแปลงจำนวนพยางค์จะปรากฏเพียงลักษณะเดียวเท่านั้น คือ จำนวนพยางค์ลดลงด้วยการรวบพยางค์

ข. โครงสร้างพยางค์

ลักษณะการถอด โครงสร้างพยางค์	อัตราการปรากฏ (ร้อยละ)				
	ร.3	ร.4	ร.5	ร.6	ร.7
1. ถอดลดพยัญชนะสะกดในพยางค์					
- ลดเหลือ 1 ตัว	3.57	1.14	4.44	6.54	5.85
- ถอดเป็นพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกด	21.42	29.71	28.88	26.66	35.13
2. ถอดพยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะสะกดเป็นพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกด	46.42	23.42	16.29	3.27	6.75
3. ถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียวเป็นพยัญชนะต้นควบกล้ำ	-	1.14	-	0.93	-
4. ถอดพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นควบกล้ำเป็นพยัญชนะต้นตัวเดียว	7.14	-	-	0.46	-
5. ไม่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์	21.45	44.58	50.39	62.64	52.27

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบการถอดโครงสร้างพยางค์ในคำภาษาฝรั่งเศสเป็นไทยสมัยรัชกาลที่ 3 - 7

จากตารางนี้ จะเห็นได้ว่าการถอดคำในภาษาฝรั่งเศสเป็นไทย จะมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์ค่อนข้างมาก โดยปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 3 สูงกว่าในสมัยอื่นๆ อย่างไรก็ตาม จะสังเกตได้ว่าการถอดโครงสร้างพยางค์จะมีความถูกต้องเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในสมัยหลัง โดยปรากฏในอัตราสูงสุดในสมัยรัชกาลที่ 6 สำหรับลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่พบจะมี 5 ลักษณะด้วยกัน ซึ่งสมัยรัชกาลที่ 6 จะมีการเปลี่ยนแปลงหลากหลายกว่าสมัยอื่นๆ แต่แต่ละลักษณะก็จะปรากฏน้อย สมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 จะมีลักษณะโดยรวมคล้ายกัน แต่จะต่างกันที่อัตราการปรากฏของลักษณะแต่ละประเภทอยู่บ้าง ส่วนสมัยรัชกาลที่ 5 จะคล้ายกับสมัยรัชกาลที่ 7 มากที่สุด

เมื่อพิจารณาการถอดพยางค์ในคำฝรั่งเศสเป็นไทย ทั้งในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ร่วมกัน จะเห็นได้ว่าการถอดลักษณะไม่ตรงกับคำเดิม จะปรากฏมากที่สุดในสมัยรัชกาลที่ 3 อย่างไรก็ตาม อัตราการถอดพยางค์ถูกต้องจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในทุกสมัย โดยสมัยรัชกาลที่ 6 และรัชกาลที่ 7 จะมีความถูกต้องในการถอดพยางค์สูงกว่าในสมัยแรกๆ มาก

3.4 ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับการถอดพยางค์จากคำภาษาอิตาลีและภาษาฝรั่งเศส

จากการศึกษาลักษณะการถอดพยางค์จากคำในทั้งสองภาษาซึ่งได้กล่าวมาโดยละเอียดแล้วในข้างต้น ผู้วิจัยพบว่าประเด็นบางเรื่องที่น่าสนใจอยู่ 3 เรื่องด้วยกัน ได้แก่

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์
  2. การแทรกเสียงสระบางเสียงในพยางค์
  3. ลักษณะการรวมพยางค์
- ในการอธิบายลักษณะทั้งสามประการข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวแยกทีละภาษา ดังนี้

ก. ภาษาอิตาลี

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์

ในการถอดคำภาษาอิตาลีทุกสมัย จะพบว่ามีการเปลี่ยนแปลงในทั้งสองด้านนี้จะมีทั้งลักษณะที่สัมพันธ์กันและไม่สัมพันธ์กัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 1.1 ลักษณะที่การเปลี่ยนแปลงในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์มีความสัมพันธ์กัน

เป็นลักษณะที่การเปลี่ยนแปลงปรากฏในทั้งจำนวนพยางค์ และโครงสร้างพยางค์ ตัวอย่างเช่น

< Corsica > เขียนเป็น < โครสิกา >

ในคำนี้ โครงสร้างพยางค์แรกเปลี่ยนเป็นพยางค์เปิด โดยพยัญชนะสะกด "r" ของพยางค์ถูกแทรกเสียงสระ /a/ เข้าไป ทำให้กลายเป็นพยางค์เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งพยางค์

< Adige >   เขียนเป็น   < อาดิซ >

สำหรับคำนี้จำนวนพยางค์ลดลงเนื่องจาก พยางค์สุดท้ายของคำถูกตัดออกไปแล้วแปลงพยัญชนะต้นของพยางค์ที่ถูกตัดนั้นมาเป็นพยัญชนะสะกดของพยางค์เปิดที่อยู่ข้างหน้า ทำให้กลายเป็นพยางค์ปิด

ลักษณะที่การเปลี่ยนแปลงเกิดทั้งในจำนวนพยางค์ และโครงสร้างพยางค์นี้ ปรากฏในทุกสมัย ยกเว้น ในสมัยรัชกาลที่ 6 ซึ่งเฉพาะโครงสร้างพยางค์เท่านั้นที่เปลี่ยนแปลง แต่จำนวนพยางค์ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

1.2 ลักษณะที่การเปลี่ยนแปลงในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ไม่มีความ

สัมพันธ์กัน

เป็นลักษณะที่การเปลี่ยนแปลงปรากฏเฉพาะในด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น โดยมากมักเป็นด้านโครงสร้างพยางค์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< Visuvio >   เขียนเป็น   < วิสุเวีย >

ในคำนี้ จำนวนพยางค์ในภาษาไทยยังคงเป็น 3 พยางค์ เท่ากับในคำภาษาอิตาเลียน แต่โครงสร้างพยางค์แรกของคำเปลี่ยนไป โดยในคำเดิมจะเป็นพยางค์ที่มี 's' เป็นพยัญชนะสะกด แต่ในภาษาไทยถอดเป็นพยางค์เปิด

< Lire >   เขียนเป็น   < เลียร์ >

สำหรับคำนี้ จำนวนพยางค์ลดลงจากการตัดพยางค์สุดท้ายของคำ ส่วนพยางค์ข้างหน้ายังคงไว้ตามเดิม โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างพยางค์

ลักษณะที่มีการเปลี่ยนแปลงของจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ไม่สัมพันธ์กันนี้ จะปรากฏในการถอดคำภาษาอิตาเลียนในทุกสมัย และจะเป็นการเปลี่ยนแปลงในด้านโครงสร้างพยางค์ในลักษณะต่างๆ ดังได้กล่าวไว้แล้วโดยละเอียดในหัวข้อ 3.1.2 ข้างต้น

2. การแทรกเสียงสระบางเสียงในพยางค์

ในการถอดคำภาษาอิตาเลียนจะปรากฏในสมัยรัชกาลที่ 3 รัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 7 เท่านั้น โดยเป็นการแทรกเสียงสระ /a/ และ /i/ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สมัยรัชกาลที่ 3 - แทรกเสียง /a/ ที่หลังพยัญชนะสะกด 'r' และ 's' ตัวอย่างเช่น

< Corsica >   เขียนเป็น   < โคระสิกา >

< Vistula >   เขียนเป็น   < วิสะตุลา >

สมัยรัชกาลที่ 5 : แทรกเสียง /a/ และ /i/

เสียง /a/ จะแทรกที่หลังพยัญชนะสะกด 'l' 'r' และ 's' ตัวอย่างเช่น

< Alberto >   เขียนเป็น   < อาละเบ็ตโต >

< Cortona >   เขียนเป็น   < คอระโตนา >

< Pistoia >   เขียนเป็น   < ปิสสะตือยะ >

และแทรกระหว่างพยัญชนะต้นที่เป็นกลุ่มพยัญชนะควบกล้ำ ตัวอย่างเช่น

< Biblioteca >	เขียนเป็น	< บิบะลิโอเตกา >
< Andrea >	เขียนเป็น	< แอนดะเรีย >

เสียง /i/ จะเติมเข้าไปในการถอดตัวพยัญชนะต้นที่เป็นกลุ่มพยัญชนะเรียงกัน 2-3 รูปขึ้นไป

ได้แก่ "chi" "gi" และ "ci" ตัวอย่างเช่น

< Chianni >	เขียนเป็น	< ชีอะรินี , ชือะรินี >
< Gian >	เขียนเป็น	< กิอาน >
< Veni <u>ci</u> o >	เขียนเป็น	< วินชีโอ >

สมัยรัชกาลที่ 7 : แทรกเสียง /i/ โดยเป็นการเติมเข้าไปในการถอดพยัญชนะต้น "gi" ซึ่งเป็นกลุ่มพยัญชนะเรียงกัน ตัวอย่างเช่น

< Giovanni >	เขียนเป็น	< จิวอานี >
--------------	-----------	-------------

ในเรื่องการแทรกเสียงสระนี้ อาจสันนิษฐานได้ว่า เกิดจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ

1. เพื่อความสะดวกในการออกเสียง จะเห็นได้ว่า เสียงพยัญชนะสะกด "l" "r" และ "s" เป็นเสียงที่ไม่มีในตำแหน่งพยัญชนะสะกดของภาษาไทย จึงอาจเป็นการยากสำหรับคนไทยในการออกเสียง ดังนั้นคนไทยก็อาจแทรกเสียงสระ /a/ เข้าไปให้กลายเป็นพยางค์ เพื่อให้สะดวกในการออกเสียงตัวสะกดเหล่านี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ลักษณะนี้รวมไปถึง การแทรกเสียง /a/ เข้าไประหว่างพยัญชนะควบกล้ำที่มีเสียง "l" และ "r" ด้วย ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า เพื่อให้สะดวกในการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเหล่านี้ได้ชัดเจนเช่นกัน

2. การพิจารณาตามรูปเขียน ได้แก่ การแทรกเสียง /i/ ในการถอดตัวพยัญชนะต้นที่เป็นกลุ่มพยัญชนะเรียงกัน 2 ตัวขึ้นไป จะสังเกตได้ว่ากลุ่มพยัญชนะเหล่านี้ จะมีอักษร /i/ ประกอบอยู่ด้วย ได้แก่ "chi, ci และ gi" ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า อาจจะเป็นไปได้ที่ผู้พิมพ์ ผู้ถอดเสียงไม่รู้ภาษาอิตาลี และไม่ทราบว่าตัวพยัญชนะเหล่านี้เป็นกลุ่มตัวอักษร จึงถอดเป็นพยางค์โดยแทรกเสียง /i/ เข้าไป เนื่องจากเข้าใจว่าเป็นพยางค์หนึ่งของคำภาษาอิตาลี

3. ลักษณะการรวมพยางค์

สำหรับการรวมพยางค์ ในภาษาอิตาลีจะปรากฏเฉพาะสมัยรัชกาลที่ 5 เท่านั้น ซึ่งแยกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 การรวมทั้งพยัญชนะและสระของทั้งสองพยางค์เข้าด้วยกัน ได้แก่

< Campanile >	เขียนเป็น	< คัมปานเล >
---------------	-----------	--------------

ในคำนี้ พยัญชนะต้นของพยางค์ที่ 3 ถูกรวมมาไว้ในตำแหน่งพยัญชนะสะกดของพยางค์ที่ 2 ส่วนสระก็ถูกนำมาถอดรวมกับสระของพยางค์ที่ 2 ทำให้จำนวนพยางค์ลดลงด้วย

3.2 การรวมสระของพยางค์สองพยางค์เข้าด้วยกัน ได้แก่

< Museo >	เขียนเป็น	< มิวเซียว >
< Leo >	เขียนเป็น	< เลียว >

ในคำสองคำนี้ สระในพยางค์ข้างหน้าเป็น "e" อยู่เรียงติดกับสระ "o" ในพยางค์หลัง ในคำทั้งสองนี้ พยางค์ก่อนสุดท้าย คือ พยางค์ที่สระเป็น "e" เป็นพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ทำให้พยางค์ที่สระเป็น "o"

ซึ่งตามอกข้างหลังกลายเป็นพยางค์เบา ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า การรวมพยางค์ในคำทั้งสองคำนี้น่าจะเกิดจากการลงเสียงหนักเบาของพยางค์ในคำ เนื่องจากพยางค์หน้าลงเสียงหนักก็อาจทำให้เสียงสระในพยางค์หลังที่ตามมาเบาลง จนฟังคล้ายเป็นเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์หน้า ผู้ถอดเสียงจึงถอดพยางค์หลังรวมกับพยางค์ข้างหน้าดังกล่าว

ข. ภาษาฝรั่งเศส

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์

ในการถอดคำภาษาฝรั่งเศสทุกสมัยก็เช่นเดียวกับการถอดคำภาษาอิตาลี ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในทั้งสองด้าน จะมีทั้งที่มีความสัมพันธ์กันและไม่มีความสัมพันธ์กัน ดังนี้

1.1 ลักษณะที่การเปลี่ยนแปลงในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์มี

ความสัมพันธ์กัน

กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงในด้านการถอดพยางค์จะปรากฏในทั้งด้านจำนวนและโครงสร้างดังตัวอย่างต่อไปนี้

< Carnier >   เขียนเป็น   < การเหนีย >

ในคำนี้ พยางค์แรก เดิมเป็นพยางค์ปิด แต่เมื่อถอดเป็นภาษาไทย พยัญชนะสะกด "ร" ถูกแทรกเสียงสระ /a/ เข้าไป ทำให้เกิดพยางค์เพิ่มขึ้นในคำอีก 1 พยางค์ พร้อมทั้งที่โครงสร้างของพยางค์แรกก็เปลี่ยนเป็นพยางค์เปิดด้วย

< Empereur >   เขียนเป็น   < อัมเปรอ >

ส่วนคำนี้ จำนวนพยางค์ลดลงเนื่องจาก พยัญชนะต้น "p" ของพยางค์ที่สอง และ "r" ของพยางค์ที่สาม ถูกถอดรวมกันเป็นพยัญชนะควบกล้ำ "ปร" ในภาษาไทย ทำให้เหลือเพียง 2 พยางค์ในคำ รวมทั้งโครงสร้างพยางค์ก็เปลี่ยนจากพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นพยัญชนะต้นควบกล้ำด้วย

จากตัวอย่างทั้งสองคำข้างต้น แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ในลักษณะที่สัมพันธ์กัน ลักษณะเช่นนี้ เกิดในการถอดคำจากภาษาฝรั่งเศสทุกสมัย และค่อนข้างหลากหลายลักษณะ ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงลักษณะต่างๆ ไว้แล้วโดยละเอียดในหัวข้อ 3.2.2 ข้างต้น

1.2 ลักษณะที่การเปลี่ยนแปลงในด้านจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ไม่มี

ความสัมพันธ์กัน

ในการถอดคำจากภาษาฝรั่งเศสที่การเปลี่ยนแปลงด้านจำนวนพยางค์ และโครงสร้างพยางค์ไม่มีความสัมพันธ์กันนี้ จะพบว่าปรากฏทุกสมัยเช่นกัน และโดยมากมักพบว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดในด้านโครงสร้างเพียงด้านเดียว เช่นเดียวกับที่พบในการถอดคำจากภาษาอิตาลี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< Bonaparte >   เขียนเป็น   < โบเนปาด >

ในคำนี้ การถอดจำนวนพยางค์ยังคงเท่าในคำเดิม แต่โครงสร้างพยางค์สุดท้ายของคำจะเปลี่ยนไป กล่าวคือ ในคำภาษาฝรั่งเศส พยางค์นี้มีพยัญชนะสะกดสองเสียง คือ /ʁ/ และ /v/ แต่เมื่อถอดเป็นภาษาไทย /ʁ/ ถูกตัดออกไป เหลือเพียง /v/ ซึ่งถอดเป็นรูป "ด" เท่านั้น

< Commandant > เขียนเป็น < กอมตัน >

สำหรับคำนี้ จำนวนพยางค์ในคำเปลี่ยนไป กล่าวคือ ผู้ถอดเสียงตัดพยางค์ที่สองของคำออกไป เหลือไว้เพียงพยางค์ที่หนึ่งและพยางค์ที่สาม ซึ่งถอดเป็นภาษาไทยโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างแต่อย่างใด

ลักษณะที่การเปลี่ยนแปลงของจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์ไม่สัมพันธ์กันนี้ ปรากฏในการถอดคำภาษาฝรั่งเศสเป็นไทยในทุกสมัย ในลักษณะต่างๆ กัน แต่โดยมากมักเป็นการเปลี่ยนแปลงด้านโครงสร้างพยางค์เพียงอย่างเดียว ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวอธิบายลักษณะการเปลี่ยนแปลงในการถอดพยางค์ฝรั่งเศสไว้แล้วโดยละเอียดในหัวข้อ 3.2.2 ข้างต้น

2. การแทรกเสียงสระบางเสียงในพยางค์

การแทรกเสียงสระในการถอดคำภาษาฝรั่งเศสเป็นไทย จะปรากฏในทุกสมัย ยกเว้น รัชกาลที่ 7 โดยเสียงสระที่แทรกเข้าไป ได้แก่ /a/ /a:/ /e/ /e:/ /o/ และ /i:/ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สมัยรัชกาลที่ 3 : แทรกเสียง /a/ และ /a:/

เสียง /a/ จะแทรกที่หลังพยัญชนะสะกด "s" ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< Louis > เขียนเป็น < ลูอิชะ >

เสียง /a:/ จะแทรกเข้าไประหว่างพยัญชนะต้นที่เป็นกลุ่มพยัญชนะควบกล้ำ ได้แก่ "fr"

< Français > เขียนเป็น < ฝรั่งเศส >

สมัยรัชกาลที่ 4 : แทรกเสียง /a/ /e:/ /o/ และ /i:/

เสียง /a/ จะแทรกที่หลังพยัญชนะสะกด "r" และระหว่างพยัญชนะต้น "gn" ซึ่งเป็นกลุ่มพยัญชนะเรียงกัน 2 ตัว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< D'Honneur > เขียนเป็น < เดอะโนระ >

< Montigny > เขียนเป็น < มองติคอนี >

ส่วนเสียง /e:/ /o/ และ /i:/ จะเติมเข้าไปหลังพยัญชนะสะกด ที่นำหน้าอักษร "e" ซึ่งได้แก่ "ne" "tre" และ "vie" ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< Fontainebleau > เขียนเป็น < ฟอนเตนเนบลีโย >

< Contre > เขียนเป็น < กอนเตร, กอนเตอร์ >

< Giraffe > เขียนเป็น < ซีคราบเฟอ >

< Louvre > เขียนเป็น < ลูฟรี้ >

สมัยรัชกาลที่ 5 : แทรกเสียง /a/ /a:/ และ /e:/

เสียง /a/ และ /e:/ เป็นเสียงที่แทรกหลังพยัญชนะสะกด โดย /a/ จะแทรกหลังพยัญชนะสะกด "r" และ "que" ส่วน /e:/ จะแทรกที่พยัญชนะสะกด "ie" ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< Carnier >	เขียนเป็น	< การะเนีย >
< Jacquemins >	เขียนเป็น	< ยัคคมินส์ >
< La loubere >	เขียนเป็น	< ลาลอแบเร >
ส่วนเสียง /a/ แทรกระหว่างพยัญชนะต้น "r" ซึ่งเป็นกลุ่มพยัญชนะควบกล้ำ ได้แก่		
< Français >	เขียนเป็น	< ฝรั่งเศส >

สมัยรัชกาลที่ 6 : แทรกเสียง /a/ และ /ə/

เสียง /a/ เป็นการแทรกเสียงในการถอดพยัญชนะสะกด "rbe" และ แทรกระหว่างพยัญชนะต้นที่เป็นกลุ่มพยัญชนะควบกล้ำกับอักษร "l" และ "r" ดังตัวอย่างต่อไปนี้

< De Malherbe >	เขียนเป็น	< เดอ มาแลร์บ >
< Le Clergue >	เขียนเป็น	< เลอกแลก >
< De Chevreuse >	เขียนเป็น	< เดอ เชอวเรอซ์ >
ส่วนเสียง /ə/ แทรกที่หลังพยัญชนะสะกด "de" ดังตัวอย่างต่อไปนี้		
< Madeleine >	เขียนเป็น	< มาเดอแลน >

สำหรับเรื่องการแทรกเสียงสะในการถอดคำภาษาฝรั่งเศส ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า น่าจะเนื่องมาจากสาเหตุหลัก 2 ประการ คือ

1. เพื่อสะดวกแก่การออกเสียง ลักษณะนี้สันนิษฐานจากการแทรกเสียง /a/ ที่หลังพยัญชนะสะกด /s/ ในคำ < Louis > ซึ่งเขียนเป็น < ลูอิศ > โดยเสียง /s/ ในตำแหน่งพยัญชนะสะกดไม่มีในภาษาไทย ดังนั้น เพื่อให้สะดวกในการออกเสียง /s/ ในตำแหน่งนี้ คนไทยก็อาจแทรกเสียงสะ /a/ เข้าไปเพื่อให้ออกเสียง /s/ ได้ง่ายและชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ ยังพบว่ามีการแทรกเสียง /a/ ระหว่างกลุ่มพยัญชนะควบกล้ำด้วย ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ก็น่าจะเป็นเพื่อให้การออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเหล่านี้ ซึ่งบางเสียงก็ไม่มีในภาษาไทยเป็นไปโดยสะดวกและชัดเจนขึ้นเช่นเดียวกัน

2. การพิจารณาตามรูปเขียน ได้แก่ การแทรกเสียง /ə/ /e/ และ /i/ ในการถอดตัวพยัญชนะสะกดที่อยู่หน้าอักษร "e" นี้ ในภาษาฝรั่งเศสไม่จัดว่าเป็นพยางค์ อย่างไรก็ตาม การถอดเป็นอักษรโดยแทรกเสียงสะเข้าไปด้วย ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า ผู้ถอดเสียงอาจเข้าใจว่า ตัวอักษรพยัญชนะสะกดซึ่งอยู่ติดกับ "e" นั้น จัดเป็นพยางค์ในคำ จึงถอดเสียงของอักษร "e" เป็นสระเพิ่มเข้ามาด้วย

3. ลักษณะการรวมพยางค์

การรวมพยางค์ในการถอดคำภาษาฝรั่งเศสเป็นไทย จะปรากฏในทุกสมัย โดยแยกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 การรวมพยัญชนะต้นของทั้งสองพยางค์เข้าด้วยกัน ปรากฏเฉพาะสมัยรัชกาลที่ 4 ได้แก่

< Empereur >	เขียนเป็น	< อัมเปรอ >
--------------	-----------	-------------

ในคำนี้ พยัญชนะต้นของพยางค์ที่สองและพยางค์ที่สาม ถูกรวมเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มพยัญชนะควบกล้ำ "ปร" ส่วนสระก็จะกร่อนเสียงลงเหลือเพียงเสียงเดียว ทำให้จำนวนพยางค์ลดลงด้วย

3.2 การรวมสระของพยางค์สองพยางค์เข้าด้วยกัน ลักษณะนี้ปรากฏทุกสมัย เป็นการรวมสระในพยางค์ข้างหน้า ซึ่งเป็นพยางค์เปิดอยู่เรียงติดกับพยางค์หลัง ซึ่งไม่มีตัวพยัญชนะต้น โดยผู้ถอดเสียงจะถอดเสียงสระทั้งสองพยางค์รวมกันเป็นเสียงเดียว ทำให้พยางค์ในคำลดลงหนึ่งพยางค์ด้วย โดยในแต่ละสมัยจะมีลักษณะต่างๆ กัน ดังนี้

สมัยรัชกาลที่ 3	i + er	ตัวอย่างเช่น	< Chevalier >	เขียนเป็น	< ชาวาเลีย >
สมัยรัชกาลที่ 4	i + eur	ตัวอย่างเช่น	< Monsieur >	เขียนเป็น	< มนเซีย >
	ou + i	ตัวอย่างเช่น	< Louis >	เขียนเป็น	< ลุยส์ >
สมัยรัชกาลที่ 5	e + on	ตัวอย่างเช่น	< Napoleon >	เขียนเป็น	< นะโปเลียน >
	i + en	ตัวอย่างเช่น	< Lucien >	เขียนเป็น	< ลูเซียน >
	i + er	ตัวอย่างเช่น	< Thier >	เขียนเป็น	< ทิเลีย >
	ou + i	ตัวอย่างเช่น	< Louis >	เขียนเป็น	< ลุยค์ >
สมัยรัชกาลที่ 6	i + en	ตัวอย่างเช่น	< D'Orient >	เขียนเป็น	< ดอเวียง >
	i + er	ตัวอย่างเช่น	< Perner >	เขียนเป็น	< แปเรีย >
	ou + i	ตัวอย่างเช่น	< Louis >	เขียนเป็น	< หลุยส์ >
สมัยรัชกาลที่ 7	e + on	ตัวอย่างเช่น	< Napoleon >	เขียนเป็น	< นะโปเลียน >
	i + e	ตัวอย่างเช่น	< Amere Bans >	เขียนเป็น	< อารเรียบอง >
	i + er	ตัวอย่างเช่น	< Chevalier >	เขียนเป็น	< เซวาเลีย >
	ou + i	ตัวอย่างเช่น	< Louis >	เขียนเป็น	< หลุยส์ >

จากลักษณะในแต่ละภาษาดังกล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า การถอดพยางค์จากทั้งสองภาษาเป็นภาษาไทย จะมีทั้งลักษณะที่เหมือนและแตกต่างกันในทั้ง 3 ประเด็นข้างต้น ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงจำนวนพยางค์และโครงสร้างพยางค์

จะเห็นได้ว่า ในเรื่องนี้ การถอดคำทั้งจากภาษาอิตาลีและฝรั่งเศสจะมีลักษณะเหมือนกัน คือ จะมีทั้งการถอดพยางค์ที่จำนวนพยางค์เปลี่ยนไป และโครงสร้างพยางค์ก็เปลี่ยนตามไปด้วย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทั้งสองด้านจะสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ จะมีคำที่ถอดจำนวนพยางค์เท่าเดิม แต่โครงสร้างของบางพยางค์ในคำจะเปลี่ยนไป และคำที่จำนวนพยางค์เปลี่ยนคือ ลดลง จากการตัดพยางค์บางพยางค์ออกไป แต่โครงสร้างของพยางค์ที่เหลืออยู่ก็ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย ซึ่งลักษณะนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงของจำนวนพยางค์หรือโครงสร้างพยางค์เพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละด้านอาจไม่สัมพันธ์กันก็ได้ ซึ่งการถอดคำจากทั้งสองภาษาจะปรากฏเป็นลักษณะทั้ง 2 ประการนี้เหมือนกัน

2. การแทรกเสียงสระบางเสียงในพยางค์

ในเรื่องนี้ การถอดพยางค์จากทั้งสองภาษามีทั้งลักษณะที่เหมือนและต่างกัน โดยในภาษาอิตาลีจะพบในสมัยรัชกาลที่ 3 รัชกาลที่ 5 และรัชกาลที่ 7 และเสียงสระที่แทรกจะมี 2 เสียง คือ /a/ และ /i/ ในขณะที่การถอดพยางค์จากภาษาฝรั่งเศสจะพบในสมัยรัชกาลที่ 3 ถึงรัชกาลที่ 6 และเสียงสระที่แทรกก็มี 5 เสียง คือ /a/ /a:/ /e/ /e:/ และ /i:/ อย่างไรก็ตาม ลักษณะการแทรกเสียงสระในการถอดพยางค์ทั้งสองภาษาก็จะคล้ายกัน กล่าวคือ ในทั้งสองภาษาจะแทรกเสียงสระ /a/ หรือ /a:/ เข้าไประหว่างกลุ่มพยัญชนะควบกล้ำ หรือหลังพยัญชนะสะกดบางตัว ได้แก่ 'r' และ 's' เพื่อให้สะดวกในการออกเสียงเป็นภาษาไทยเหมือนกัน แต่ก็พบว่าในภาษาอิตาลีจะแทรกเสียง /i/ ในการถอดกลุ่มพยัญชนะต้นที่มีอักษร 'r' รวมอยู่ด้วย ส่วนภาษาฝรั่งเศส ก็จะแทรกเสียง /e/ /e:/ และ /i:/ ในการถอดพยัญชนะสะกดที่อยู่หน้าอักษร 'e' ซึ่งในลักษณะประการหลังนี้ ทำให้การถอดคำจากทั้งสองภาษามีลักษณะต่างกัน

3. ลักษณะการรวมพยางค์

การรวมพยางค์ในภาษาอิตาลี จะปรากฏเฉพาะสมัยรัชกาลที่ 5 เท่านั้น ในขณะที่ภาษาฝรั่งเศสจะปรากฏทุกสมัย การรวมพยางค์ในทั้งสองภาษาจะมีลักษณะคล้ายกันโดยรวม คือ ปรากฏเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การรวมพยัญชนะต้นของพยางค์สองพยางค์ และการรวมสระของพยางค์สองพยางค์ ซึ่งลักษณะประการหลังนี้จะพบมาก สำหรับลักษณะประการแรก คือ การรวมพยัญชนะต้น จะพบว่า ในภาษาอิตาลีเป็นการนำพยัญชนะต้นของพยางค์ข้างหลัง มาเป็นตัวสะกดในพยางค์ข้างหน้า ส่วนภาษาฝรั่งเศสจะเป็นการนำพยัญชนะต้นของพยางค์หลังมารวมเป็นพยัญชนะควบกล้ำกับพยัญชนะต้นของพยางค์หน้า สำหรับลักษณะที่เป็นกรรวมสระสองพยางค์ ทั้งสองภาษาก็จะคล้ายกัน คือ ถอดสระในพยางค์หลังเป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระ โดยภาษาอิตาลีถอดเป็นเสียง /w/ และภาษาฝรั่งเศสถอดเป็นเสียง /j/ นำไปเป็นพยัญชนะ สะกดของสระในพยางค์หน้า ทำให้จำนวนพยางค์ลดลงหนึ่งพยางค์ ซึ่งจากลักษณะที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ว่า การรวมพยางค์ในทั้งสองภาษาจะเกิดขึ้นในลักษณะคล้ายกัน